

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1S/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9015010080
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Peťovská PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:9015010080.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave ako správny súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Peťovskej PhD., a členiek senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Renáty Janákovéj, v právnej veci žalobcu: GFT Slovakia s.r.o., so sídlom Legnava 77, 065 46 Legnava, IČO: 36475947, právne zastúpený advokátom: JUDr. Viktor Novýsedlák, so sídlom L. Svobodu 2674/1, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, 837 52 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. : S02127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie a návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi súd náhradu trov konania voči žalovanému n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

I.
Konanie pred správnym orgánom

1. Dňa 12.01.2012 bola Štátnej kúpeľnej komisii (ďalej aj „ŠKK“ alebo „prvostupňový orgán“) doručená žiadosť žiadateľa spoločnosti GFT Slovakia, s.r.o. (žalobca), o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, reg.č. PV-111, LH-2A, reg.č. PV-115, LH-3, reg.č. PV-112, LH-4, reg.č. PV-113 a LH-5, reg.č. PV-116 (ďalej aj „zdroje“) v obci Legnava, kat. úz. S. podľa zákona č. 538/2005 Z.z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon“ alebo „zákon č. 538/2005 Z.z.“). Žiadosťou sa žalobca domáhal využitia zdrojov čerpaním v obci Legnava, kat. úz. S., odkiaľ bude prírodná minerálna voda z jednotlivých zdrojov prepravená potrubím popod riekou Poprad do existujúcej plniarne v kat. úz. mesta J. v Poľskej republike a tu sa bude plniť do spotrebiteľského balenia. Prírodná minerálna voda z prírodného minerálneho zdroja LH-1, reg.č. PV-111 nebude využívaná na plnenie do spotrebiteľského balenia, ale zdroj bude ponechaný ako pozorovací. Týmto podaním začalo správne konanie vo veci vydania nového povolenia na využívanie zdrojov v obci Legnava, kat. úz. S. pre žiadateľa spoločnosť GFT Slovakia s.r.o. so sídlom Legnava 77, IČO: 36 475 947. S podaním žiadosti účastník konania uhradil správny poplatok vo výške 331,50 eur.

2. Štátna kúpeľná komisia ako príslušný orgán verejnej správy prvého stupňa podľa § 41 ods. 1 a § 42 písm. c) zákona doručenu žiadosť prerokovala dňa 08.02.2012 a dospela k záveru, že doklady predložené k predmetnej žiadosti nespĺňajú všetky náležitosti podľa § 11 zákona a sú pre posúdenie

veci nepostačujúce. Preto vyzvala účastníka konania na odstránenie nedostatkov v náležitostiach jeho podania rozhodnutím č. 00980-023-2012-ŠKK zo dňa 08.02.2012.

3. Na odstránenie nedostatkov podania bola žiadateľovi určená lehota 180 dní vzhľadom na rozsah požadovaných doplnení:

- a) doplniť „predmet podnikania“, doplniť informáciu o údaj kde (konkrétne miesto) a ako bude voda po úprave plnená (§ 11 ods. 2 písm. c/);
- b) doplniť doklad o využitelnom množstve prírodnej minerálnej vody z vrtu LH-1 v Legnave (§ 11 ods. 3 písm. e/),
- c) predložiť katastrálne mapy k parcelám, na ktorých sú umiestnené vrty (vrátane zakreslenia vrtov), doplnenie prehľadnej mapy so zakreslením všetkých zdrojov a plánovaného potrubia od zdrojov po úpravňu a potrubia od úpravne po riekú Poprad; doplniť prehľadný výpis všetkých dotknutých parciel vrátane tých, kde budú potrubia a vydokladovať právny vzťah k nehnuteľnostiam (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 1),
- d) k zameraniam vrtov LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 doplniť zameranie „Z“ - hlava vrtu, terén, odbočka; k vrtu LH-1 chýbajúci originál zamerania a celé „Z“ zameranie (hlava, terén, odbočka) a na všetkých mapách chýbajúci pri autorizácii dátum zamerania (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 2),
- e) podrobnejšie rozpísať návrh na využitie a spôsob využitia zdrojov (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 3 a 5),
- f) doložiť chýbajúcu zmluvu o realizácii prieskumu a vrtov (§ 11 ods. 3 písm. g/),
- g) dokladovať vlastnícke právo alebo iné právo k záchytným zariadeniam vrtov (§ 11 ods. 5),
- h) vzhľadom k dátumom uznania prírodnej minerálnej vody zo zdrojov LH-1 - 01.05.2005; LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 - 06.07.2009 a vzhľadom k navrhovanému začiatku využívania zdrojov (január 2015) predložiť záverečnú správu z hydrogeologického prieskumu príslušného územia, správu o technických parametroch záchytných zariadení vrtov LH-1, LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 a správu o kvalite prírodnej minerálnej vody, ktorá nie je staršia ako 3 mesiace (§ 11 ods. 6).

4. Zároveň, keďže ŠKK usúdila, že nie je možné v tomto správnom konaní pokračovať aj z dôvodu nevyhnutného vyriešenia predbežnej otázky, ktorou je otázka možnosti čerpania a úpravy prírodnej minerálnej vody zo zdrojov na území Slovenskej republiky a jej následného transportu potrubím popod riekú Poprad na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia v existujúcej plniarni minerálnych vôd v kat. úz. mesta J. v Poľskej republike, a teda potreba vybudovania prírodného potrubia popod riekú Poprad do Poľskej republiky, uznala za potrebné konanie prerušiť a zároveň uložila účastníkovi konania povinnosť predložiť právoplatné stavebné rozhodnutie na realizáciu stavby vydaného príslušným stavebným úradom.

5. Štátna kúpeľná komisia preto podľa § 29 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodla o prerušení konania a účastníka konania poučila o možnosti zastavenia konania o vydanie povolenia, ak v určenej lehote (180 dní) nedostatky svojho podania neodstráni.

6. Účastník konania podaním doručeným ŠKK dňa 01.08.2012 doplnil požadované náležitosti a prílohy k žiadosti v zmysle výzvy ŠKK, s výnimkou právoplatného stavebného rozhodnutia na realizáciu stavby vydaného príslušným stavebným úradom. Preto ŠKK po opätovnom prerokovaní dňa 17.09.2012 rozhodla, že konanie zostáva naďalej prerušené až do doby vydokladovania požadovaného právoplatného stavebného rozhodnutia.

7. Stavebné povolenie na realizáciu stavby prírodného potrubia popod riekú Poprad do Poľskej republiky v zmysle bodu 1 rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie č. 00980-023/2012/ŠKK zo dňa 08.02.2012 bolo komisii doručené dňa 11.07.2014.

8. Štátna kúpeľná komisia predmetnú žiadosť opätovne posúdila na svojom zasadnutí dňa 08.12.2014 a vzhľadom na skutočnosť, že s účinnosťou od 01.12.2014 došlo k zmene článku 4 doplnením o odsek 2 Ústavy SR, ktorý zakazuje prepravu vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky cez hranice Slovenskej republiky dopravnými prostriedkami alebo potrubím, vyzvala účastníka konania, aby sa v lehote 30 dní odo dňa doručenia výzvy vyjadril, či na podanej žiadosti v plnom rozsahu trvá, alebo ju mení, pretože z uvedených dôvodov nebude možné jeho prvotnej žiadosti vyhovieť.

9. Účastník konania dňa 19.12.2014 komisii oznámil, že na svojej pôvodnej žiadosti trvá, pretože v danej lokalite je nevyhovujúca dopravná infraštruktúra a nemá iné východisko ako plniť prírodnú minerálnu vodu do spotrebiteľského balenia v plniarni v Poľskej republike.

10. Vychádzajúc z uvedených zistení a zohľadňujúc čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, Štátna kúpeľná komisia vydala dňa 26.01.2015 rozhodnutie č. 00980/2012-72/2015/ŠKK (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým žiadosť účastníka konania zamietla. Svoje rozhodnutie komisia založila na závere, že v danom prípade nie je možné žiadateľovi povoliť využívanie prírodnej minerálnej vody z prírodných minerálnych zdrojov a jej následnú prepravu potrubím popod rieku Poprad na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia v existujúcej plniarni minerálnych vôd v k.ú. mesta J. v Poľskej republike, pretože čl. 4 ods. 2 Ústavy toto zakazuje.

11. V zákonnej lehote účastník konania dňa 20.02.2015 podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie (správne „rozklad“), v ktorom namietal nesprávnosť vydaného prvostupňového rozhodnutia.

12. Účastník konania v odvolaní uviedol, že žiadosť podal ešte dňa 12.01.2012 a v zmysle rozhodnutia o prerušení konania v tam stanovenej lehote dňa 11.07.2014 v celosti odstránil nedostatky žiadosti tým, že doručil ŠKK stavebné povolenie na realizáciu stavby prívodného potrubia popod rieku Poprad do Poľskej republiky. Uvedeným dňom potom boli splnené všetky formálno-právne a materiálno-právne podmienky na vydanie rozhodnutia, a preto ŠKK mala rozhodnutie vydať do 30 dní, t.j. do 10.08.2014. ŠKK svoje rozhodnutie vydala až dňa 26.01.2015, čím nedodržala zákonom stanovenú lehotu a porušila povinnosti správneho orgánu. Pokiaľ by komisia postupovala v súlade so zákonom a rozhodnutie vydala po dokončení žiadosti v lehote do 10.08.2014, bolo by rozhodnutie vydané v čase, keď novelizovaný čl. 4 ods. 2 ústavy nebol ešte platný a ani účinný, to znamená, že v tom čase by žiadosť nemohla byť zamietnutá z dôvodu rozporu s Ústavou SR. Vnímajúc uvedené pochybenie konajúceho správneho orgánu z pohľadu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, došlo zo strany prvostupňového orgánu aj k porušeniu zásady zákonnosti.

13. V súvislosti s nezachovaním 30-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia účastník konania ďalej namietal, že konajúci správny orgán neupovedomil účastníka konania o predĺžení tejto lehoty a potom má sa za to, že bol povinný rozhodnúť do 30 dní. Ak tak nerozhodol, je potrebné na danú situáciu aplikovať smernicu Európskeho parlamentu EÚ a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu (ďalej len „Smernica o vnútornom trhu“) a potom podľa čl. 13 bod 3 tejto Smernice, postupy a formálne náležitosti pri udeľovaní povolení zaručujú žiadateľom, že ich žiadosti budú vybavené bez zbytočného odkladu, v každom prípade však v primeranej lehote, ktorá je vopred stanovená a zverejnená. Lehota začína plynúť až od predloženia úplnej dokumentácie. V prípadoch odôvodnených zložitou danou záležitosťou, môže príslušný orgán predĺžiť lehotu raz, a to na obmedzené obdobie. Predĺženie a jeho dĺžka musia byť riadne opodstatnené a žiadateľovi oznámené pred uplynutím pôvodnej lehoty. Podľa čl. 13 bod 4 Smernice o vnútornom trhu, ak sa na žiadosť neodpovie v stanovenej lehote, alebo v predĺženej lehote v súlade s odsekom 3, povolenie sa považuje za udelené. Len v prípadoch, ktoré sú opodstatnené závažnými dôvodmi týkajúcimi sa verejného záujmu, vrátane oprávneného záujmu tretích osôb, možno zaviesť inú úpravu. Účastník konania tvrdí, že uvedené body Smernice o vnútornom trhu sa musia aplikovať aj na vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje a teda i na jeho žiadosť. Poukázal v tejto súvislosti na preambulu Smernice, ktorá odkazuje na čl. 47 a čl. 55 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, pričom tieto články definujú služby ako činnosti priemyselnej povahy, činnosti obchodnej povahy, činnosti remeselnej povahy a činnosti v oblasti slobodných povolání, preto účastník konania vydanie povolenia na ťažbu a spracovanie prírodnej minerálnej vody podriadil pod kategóriu služby. Preto na vydanie povolenia je možno aplikovať čl. 13 bod 3 a 4 Smernice o vnútornom trhu. Pokiaľ ŠKK ako príslušný orgán na vydanie povolenia nevydala povolenie v lehote 30 dní a ani spoločnosť neodpovedala, považuje sa povolenie za udelené. Túto skutočnosť napokon účastník konania komisii oznámil listom dňa 09.02.2015 a keďže zo strany ŠKK na tento list nedostal žiadnu odpoveď, z toho účastník konania vyvodil, že ŠKK nespochybnila jeho názor vyslovený v uvedenom liste a nenamietala právnu fikciu vydania rozhodnutia márnym uplynutím lehoty. Preto mal prvostupňový správny orgán použiť čl. 13 bod 3 a 4 tejto Smernice a využiť i prípadnú právnu fikciu udelenia povolenia na využívanie minerálnych vôd bez ohľadu na znenie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Ak tak ŠKK nekonala, jej rozhodnutie je nezákonné z dôvodu nesprávnej aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Poukázal tiež, že Ústava SR zakazuje vývoz vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. V danom prípade však žiadosť bola v tých intenciách, že voda odobratá z vodného útvaru na území SR, by sa na území

SR upravila jednak filtráciou mechanických nečistôt a jednak odbúraním železa a mangánu. Až takto upravená voda by bola následne potrubím prepravená na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia. Potom má sa za to, že takto upravená voda vzhľadom k jej kvalitatívnym zmenám už nie je vodou v zmysle čl. 4 bod 2 Ústavy SR, ale je tovarom v zmysle čl. 34 a čl. 35 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej aj „ZFEÚ“). V rámci Európskej únie je zaručený voľný pohyb tovaru, pričom upravená voda takýmto tovarom určite je, keďže voda prepravená potrubím do plničky v Poľskej republike už ďalej upravovaná nebude, ale bude priamo plnená do spotrebiteľských balení. Vyvodzujúc i z dôvodovej správy k čl. 4 ods. 2 Ústavy SR: „Navrhované ustanovenie zakazuje využívanie vôd odobratých z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky na účely prepravy takto odobratej vody ako suroviny dopravnými prostriedkami, napr. systémami alebo potrubím cez štátnu hranicu z územia Slovenskej republiky“, z čoho vyvodil, že zákonodarca mal na mysli vodu odobratú z vodných útvarov na území SR ako surovinu, t.j. ako ničím nespracovaný prírodný produkt. V danom prípade vzhľadom na úpravu odobratej vody z vodného útvaru v k.ú. S. sa nejedná už o surovinu, ale ide o tovar. Z uvedeného je potom zrejmé, že prvostupňový orgán nepostupoval správne, keď žiadosť zamietol s poukazom na čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, ktorý zakazuje vývoz vody ako suroviny a nie vývoz konečne upravenej minerálnej vody ako tovaru.

14. Napokon účastník konania poukázal aj na tú skutočnosť, že takto balená voda by bola z územia Poľskej republiky distribuovaná na trhu celej Európskej únie a preto napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípmi, na ktorých je postavené právo Európskej únie a judikatúra Európskeho súdneho dvora. Konkrétne napadá zásadu právnej istoty a ochranu legitímnych očakávaní, kde platí všeobecný princíp, že retroaktívne právne predpisy sa pripúšťajú len výnimočne za existencie závažných dôvodov riadneho odôvodnenia a zabezpečenia ochrany legitímnych očakávaní. Má sa za to, že aplikácia čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na daný prípad a za daných okolností, porušuje všetky tieto princípy. Pripomenul, že žiadosť bola podaná ešte v roku 2012 a na základe požiadaviek konajúceho prvostupňového orgánu bola riadne doplnená o všetky požadované skutočnosti a prílohy naposledy dňa 11.07.2014. V roku 2012 pri podávaní žiadosti spoločnosť mala legitímne očakávanie v tom smere, že preprava vody potrubím do Poľskej republiky nie je slovenským právnym poriadkom zakázaná. Ak by bola komisia vydala rozhodnutie v zákonnej lehote, vydávala by ho v čase, keď čl. 4 ods. 2 ústavy nebol ani platný ani účinný, preto vydané rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť účastníka konania, považuje za príklad porušenia zákazu retroaktivity, keďže správny orgán aplikoval pri vydávaní rozhodnutia právny predpis, ktorý nebol platný a účinný v čase začatia správneho konania a tento je v rozpore s princípom ochrany legitímnych očakávaní.

15. Preto účastník konania navrhol, aby druhostupňový orgán napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na opätovné prejednanie s tým, že vysloví právny názor, že prvostupňový orgán je povinný žiadosti v celom rozsahu vyhovieť, alebo odvolací orgán sám napadnuté rozhodnutie zmení v tom smere, že žiadosti vyhovie a vydá pre účastníka konania - spoločnosť GFT Slovakia s.r.o. povolenie využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, reg.č. PV-111, LH-2A, reg.č. PV-115, LH-3, reg.č. PV-112, LH-4, reg. č. PV-113 a LH-5, reg. č. PV-116 v obci Legnava, kat. úz. S. spôsobom uvádzaným v žiadosti.

16. Žalovaný o rozklade účastníka konania rozhodol dňa 24.09.2015, kedy rozhodnutím č.: S02127-OP-2015 rozklad zamietol a rozhodnutie ŠKK č.: 00980/2012-72/2015/ŠKK zo dňa 26.01.2015 ako vecne správne potvrdil. Žalovaný sa nestotožnil so žiadosťou z námietok rozkladu z nasledovných dôvodov:

17. Žalovaný nesúhlasil s interpretáciou zákazu retroaktivity a porušenia princípu legitímnych očakávaní ako uviedol vo svojom rozklade účastník konania a v tejto súvislosti poukázal žalovaný na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V čase vydania napadnutého rozhodnutia, t.j. 26.01.2015 už platil ústavný zákon č. 306/2014 Z.z., ktorým sa dopĺňa Ústava SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorým s účinnosťou od 01.12.2014 bol doplnený čl. 4 Ústavy SR o odsek 2. Vychádzajúc z dikcie tohto článku, Ústava SR zakazuje prepravu vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím. Ústavný zákon č. 306/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.12.2014 nezaložil žiadnu retroaktivitu. Prvostupňový správny orgán v čase vydania napadnutého rozhodnutia len konal v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a keďže ústavný zákon č. 306/2014 Z.z. neobsahuje žiadne ustanovenia o povinnosti správneho orgánu začaté konania dokončiť podľa predchádzajúceho právneho predpisu, správne aplikovala ŠKK na daný prípad

čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. V tomto kontexte preto interpretácia účastníka konania o zákaze retroaktivity právne neobstojí.

18. Pokiaľ sa účastník konania v rozklade domáhal priamej aplikácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, žalovaný s jej aplikáciou nesúhlasí a tvrdí, že na daný konkrétny prípad sa táto Smernica nevzťahuje. Poukázal najmä na cieľ uvedenej Smernice, ktorým je odstránenie prekážok týkajúcich sa slobody poskytovateľov služieb usadiť sa v členských štátoch Európskej únie, ako aj voľného pohybu služieb medzi členskými štátmi Európskej únie a zároveň aj na to, že táto Smernica už bola transponovaná do právneho poriadku SR zákonom č. 136/2010 Z.z. o službách na vnútornom trhu v znení neskorších predpisov. V predmetnom správnom konaní ale účastník konania žiadal o vydanie povolenia na využívanie prírodného minerálneho zdroja. Podmienky na vydanie takéhoto povolenia upravuje zákon č. 538/2005 Z.z., a nie zákon č. 136/2010. Vzhľadom na to, že žiadosť účastníka konania svojím obsahom nezodpovedá predmetu úpravy v zmysle Smernice o vnútornom trhu, resp. v zmysle zákona o službách na vnútornom trhu, t.j. zákona č. 136/2010 Z.z., poukazovanie na predmetnú Smernicu účastníkom konania v rozklade je v danom prípade právne irelevantné. Keďže uvedená Smernica o vnútornom trhu sa na daný prípad nevzťahuje, nemožno vyvodiť právny záver o fikcii vydania rozhodnutia na využívanie prírodných minerálnych zdrojov márnym uplynutím lehoty na vydanie takéhoto povolenia tvrdením, že povolenie považuje za udelené a že spoločnosti vzniklo oprávnenie ťažiť prírodnú minerálnu vodu z vodného útvaru Legnava, aj napriek tomu, že ŠKK na list účastníka konania zo dňa 09.02.2015 v lehote do 30 dní nereagovala.

19. Vzhľadom na uvedené dôvody, keďže žalovaný mal za preukázané, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom, s čl. 2 ods. 2 a s čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, rozkladu nevyhovelo a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a zákonné potvrdil.

II.

Žaloba

20. Žalobou doručenou pôvodne na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 18.11.2015 a tunajšiemu súdu postúpenou dňa 15.01.2016 sa žalobca domáhal v tom čase podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S02127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015 s návrhom na jeho zrušenie v spojení s rozhodnutím Štátnej kúpeľnej komisie č. 00980/2012-72/2015/ŠKK zo dňa 26.01.2015 a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na opätovne prejednanie s tým, že súd vysloví právny názor, že prvostupňový orgán je povinný žiadosti o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, reg. č. PV-111, LH-2A, reg. č. PV-115, LH-3, reg. č. PV-112, LH-4, reg. č. PV-113, LH-5, reg. č. PV-116 v obci Legnava, kat. úz. S., v celom rozsahu vyhovieť.

21. Žalobou žalobca napáda vecnú nesprávnosť a nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a tvrdí, že vydané rozhodnutie prvostupňového aj druhostupňového orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že v konaní, ktoré predbiehalo vydaniu napadnutých rozhodnutí došlo k takým vadám, ktoré majú za následok nezákonnosť napadnutých rozhodnutí.

22. Nesprávnosť právneho posúdenia veci žalobca vidí v tom, že tak žalovaný v potvrdzujúcom rozhodnutí ako aj i prvostupňový správny orgán nesprávne vec posúdil, keď žiadosť žalobcu zo dňa 12.01.2012, doplnenú celkom dňa 11.07.2014, o vydanie povolenia, zamietol z dôvodu zákazu vývozu vody, ktorý je obsiahnutý v novelizovanom článku 4 ods. 2 Ústavy SR účinnom od 01.12.2014. Žalobca tvrdí, že riadiac sa výzvou prvostupňového správneho orgánu zo dňa 08.02.2012 v stanovenej lehote doplnil žiadosť najprv dňa 01.08.2012 a v komplexnosti dňa 11.07.2014, kedy doručil ŠKK stavebné povolenie na realizáciu stavby prírodného potrubia popod rieku Poprad do Poľskej republiky. Týmto dňom teda boli splnené všetky formálnoprávne a materiálnoprávne podmienky na vydanie rozhodnutia a ŠKK mala povinnosť toto rozhodnutie vydať do 30 dní, t.z. do 10.08.2014. Štátna kúpeľná komisia ale rozhodnutie vydala až dňa 26.01.2015, čím nedodržala zákonom stanovenú lehotu a tým došlo k porušeniu povinnosti správneho orgánu. Pokiaľ by ŠKK postupovala v súlade so zákonom a rozhodnutie vydala do 10.08.2014, bolo by rozhodnutie vydané v čase, keď novelizovaný článok 4 ods. 2 Ústavy SR nebol ešte platný a ani účinný, t.z. že v tom čase by žiadosť nemohla byť zamietnutá z dôvodu rozporu s Ústavou SR. Toto pochybenie správneho orgánu je potrebné vnímať z pohľadu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tým zákonom, ktorý má na mysli čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, je Správny poriadok, ktorý

v § 49 ods. 2 uvádza, že správny orgán je povinný rozhodnúť do 30 dní od začatia konania. Nakoľko správny orgán neupovedomil žalobcu ako účastníka konania o predĺžení tejto lehoty, má sa za to, že bol povinný rozhodnúť do 30 dní.

23. Má za to ďalej žalobca, že pokiaľ ŠKK nevydala rozhodnutie v 30-dňovej lehote, podobne ako tvrdil už v rozklade, je potrebné na danú situáciu aplikovať Smernicu 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, podľa čl. 13 bodu 3 ktorej Postupy a formálne náležitosti pri udeľovaní povolení zaručujú žiadateľom, že ich žiadosti budú vybavené bez zbytočného odkladu. V každom prípade sa tak stane v primeranej lehote, ktorá je vopred stanovená a zverejnená. Lehota začína plynúť až od predloženia úplnej dokumentácie. Len v prípadoch odôvodnených zložitou danej záležitosťou môže príslušný orgán predĺžiť lehotu raz, a to na obmedzené obdobie. Predĺženie a jeho dĺžka musia byť ale riadne opodstatnené a oznámené žiadateľovi pred uplynutím pôvodnej lehoty. Zároveň z čl. 13 bod 4 Smernice vyplýva, že ak sa na žiadosť neodpovie v stanovenej alebo predĺženej lehote v súlade s bodom 3, povolenie sa považuje za udelené. Len v prípadoch, ktoré sú opodstatnené závažnými dôvodmi týkajúcimi sa verejného záujmu, vrátane oprávneného záujmu tretích osôb, možno zaviesť inú úpravu.

24. V súvislosti s týmto žalobca tvrdí, že uvedené body Smernice o službách na vnútornom trhu sa musia aplikovať aj na vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje a v tomto smere odkazuje na preambulu uvedenej Smernice, ktorá odkazuje na čl. 47 a čl. 55 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Uvedené články definujú služby ako činnosti priemyselnej povahy, činnosti obchodnej povahy, činnosti remeselnej povahy a činnosti v oblasti slobodných povolání. Je zrejmé, že vydanie povolenia na ťažbu a spracovanie prírodnej minerálnej vody spadá pod kategóriu služby, takže na vydanie povolenia je podľa názoru žalobcu možné aplikovať čl. 13 bod 3 a 4 Smernice o službách na vnútornom trhu.

25. Potom pokiaľ ŠKK ako príslušný orgán na vydanie povolenia, toto povolenie nevydala ani v lehote 30 dní a nerozhodla o žiadosti žalobcu v tejto lehote a ani žiadateľovi neodpovedala, považuje sa povolenie za udelené. S poukazom na vyvodený záver žalobca oznámil komisii, že povolenie považuje za udelené a že žalobcovi vzniklo oprávnenie ťažiť prírodnú minerálnu vodu z vodného útvaru Legnava listom dňa 09.02.2015, na ktorý žalovaný ani ŠKK nijako nereagovali, a preto pokiaľ žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia argumentuje tým, že na daný konkrétny prípad sa citovaná Smernica nevzťahuje, pretože jej cieľom je odstránenie prekážok slobody poskytovateľov služieb usadiť sa v členských štátoch EÚ ako aj voľného pohybu služieb medzi členskými štátmi EÚ a že táto Smernica bola už transponovaná do právneho poriadku SR zákonom č. 136/2010 Z.z. o službách na vnútornom trhu, pričom žalobca v predmetnom správnom konaní žiadal o vydanie povolenia na využívanie prírodného minerálneho zdroja, ktorého podmienky vydania povolenia upravuje iný zákon, a to zákon č. 538/2005 Z.z. prečo žiadosť žalobcu svojim obsahom nezodpovedá predmetu úpravy v zmysle citovanej smernice a táto sa nemôže na daný prípad vzťahovať, tak s týmto názorom žalobca nesúhlasí.

26. Žalobca tvrdí, že právo Európskej únie má prednosť pred vnútroštátnym právom a v prípade rozporu medzi vnútroštátnou úpravou a právom EÚ, čo vyplýva aj z konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, nadradenosť európskeho práva nad vnútroštátnym právom je absolútna. Podľa názoru žalobcu článok 4 ods. 2 Ústavy SR je v rozpore s čl. 34 a 35 Zmluvy o Európskej únii, a to najmä v rozpore s čl. 35. V čom tento rozpor spočíva, žalobca tu bližšie neuvádza. Tvrdí ale, že zákaz vývozu vody je treba klasifikovať ako opatrenie majúce rovnaký efekt ako množstevné obmedzenie. V tomto smere preto dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.12.2008 vo veci C-205/07 Lodewijk Gysbrechts Santurel Inter BVBA a preto súd by mal preskúmať, či rozpornosť citovaného článku Ústavy SR s čl. 35 Zmluvy o EÚ je dostatočne odôvodnená verejným záujmom, a to najmä s ohľadom na špecifickosť prípadu žalobcu, keď sa jedná o vývoz minerálnej vody v množstvách neohrozujúcich sebestačnosť daného regiónu v dodávkach pitnej a úžitkovej vody. V tejto súvislosti poukazuje na čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého právo EÚ má prednosť pred zákonmi platnými na území SR.

27. Ďalej žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné i z dôvodu, že nesprávne bol aplikovaný článok 4 ods. 2 Ústavy SR na daný prípad. Ústava SR zakazuje vývoz vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. V danom prípade však žiadosť bola v tých intenciách, že voda odobratá z vodného útvaru na území SR by sa na území SR upravila jednak filtráciou mechanických nečistôt a jednak odbúraním železa a mangánu. Takto upravená voda by bola následne potrubím prepravená na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia. Tento transport

je súčasťou technologického postupu v procese exploatacie, úpravy a balenia prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľských balení. Preto žalobca tvrdí, že takto upravená voda vzhľadom k jej kvalitatívnym zmenám, už nie je vodou v zmysle čl. 4 bod 2 Ústavy SR, ale je tovarom v zmysle čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní EÚ. Uvedený právny názor dokladá aj odpoveď Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 26.07.2012 č. 3569/2012-1.1, kde je okrem iného uvedené: „Za uvedených okolností vyťaženej vody z podzemnej vody nemožno ďalej považovať za výlučné vlastníctvo Slovenskej republiky,“ List Ministerstva životného prostredia SR bol odpoveďou na žiadosť o intervenciu v prospech výstavby cezhraničnej plniarne prírodnej minerálnej vody v Muzsyne, ktorá sa má získavať zo zdrojov podzemnej vody v Legnave a následne po jej úprave bude prepravená potrubím popod hraničnú rieku Poprad a takto dodávaná do plniarne v Muzsyne.

28. Pripomína žalobca, že v rámci Európskej únie je zaručený voľný pohyb tovaru, pričom upravená voda takýmto tovarom určite je, keďže voda prepravená potrubím do plničky v Poľskej republike už ďalej upravovaná nebude, ale bude priamo plnená do spotrebiteľských balení. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na dôvodovú správu k čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, z ktorej vyplýva, že uvedený zákaz sa nebude vzťahovať na prepravu pitnej vody a prírodnej minerálnej vody balenej do spotrebiteľských obalov na území SR. Pôjde teda o výnimku na prepravu vody spracovanej na území SR, ktorá je dodávaná do obchodnej siete a na ktorú sa vzťahuje režim čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Podľa žalobcu zákonodarca mal na mysli vodu odobratú z vodných útvarov na území SR ako surovinu, t.j. ako ničím nespracovaný prírodný produkt. Ak však žalobca vodu odobratú z vodného útvaru v kat. úz. S. odoberie ako surovinu a následne ju povoleným spôsobom upraví, nejde už o surovinu, ale ide o tovar. Napokon dôvodová správa ako hlavný dôvod prijatia predmetného ústavného článku uvádza strategickú ochranu nerastného bohatstva SR, pretože voda je životne dôležitá zložka životného prostredia, je nenahraditeľná surovina a prírodné bohatstvo, ktorá má strategický význam pre bezpečnosť štátu a ktorej nedostatok môže spôsobiť ohrozenie života a zdravia obyvateľstva. Preprava spracovanej minerálnej vody, ako je prípad žalobcu, preto nemôže byť v žiadnom prípade ohrozením bezpečnosti štátu a to aj z toho dôvodu, že nejde o prepravu pitnej vody, ale o prepravu minerálnej vody, ktorej množstvo je rádovo nižšie ako pitnej vody.

29. Z uvedených skutočností je zrejmé, že žalovaný nepostupoval správne, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu s poukazom na čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, keďže predmetný článok zakazuje vývoz vody ako suroviny a nie transport, ktorý je technologickou súčasťou konečne upravenej minerálnej vody ako tovaru. Pripomenul v tejto súvislosti žalobca, že už z konceptu samotnej žiadosti o vydanie povolenia vyplýva, že lokalita Legnava kvôli nevyhovujúcej infraštruktúre neumožňuje vybudovanie plničky na slovenskej strane a preto je balenie minerálnej vody do spotrebiteľských balení v žiadosti koncipované s plničkou postavenou na území Poľskej republiky. Z hľadiska ochrany strategických záujmov SR je ale jedno, či bude minerálna voda plnená do spotrebiteľských balení na území SR, alebo na území Poľskej republiky, keďže v konečnom dôsledku bude z vodného útvaru Legnava odčerpané stále to isté množstvo vody a takto balená voda by bola z územia Poľskej republiky distribuovaná na trhu celej Európskej únie.

30. Žalovaný navyše nesprávne aplikoval čl. 4 ods. 2 Ústavy SR aj z toho pohľadu, že tento zakazuje vývoz vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky. V danom prípade však nejde o vodný útvar nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky, ale o spoločný vodný útvar, ktorý je klasifikovaný ako otvorená hydrogeologická štruktúra, ktorá sa infiltračno-akumulačnou a výverovou oblasťou nachádza v severnej časti Ľubovnianskej vrchoviny. Spoločný vodný útvar nie je v žiadnom prípade vodným útvarom na území SR a preto ťažba vody z uznaných zdrojov v rámci spoločného vodného útvaru v kat. úz. S. nie je vodou odobratou z vodného útvaru na území SR a vývoz takejto vody nie je v zmysle citovaného ústavného článku zakázaný.

31. Napokon tvrdí žalobca, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípmi, na ktorých je postavené právo Európskej únie a judikatúra Európskeho súdneho dvora. Konkrétne ide o zásadu právnej istoty a ochranu legitímnych očakávaní, kde platí všeobecný princíp, že retroaktívne právne predpisy sa pripúšťajú len výnimočne za existencie závažných dôvodov riadneho odôvodnenia a zabezpečenia ochrany legitímnych očakávaní. Aplikáciou čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na prípad žalobcu, sa porušujú všetky tieto princípy. Je preukázané, že žalobca podal žiadosť v roku 2012, na základe požiadaviek správneho orgánu bola táto žiadosť doplnená o všetky požadované skutočnosti a prílohy 11.07.2014 a rozhodnutie, ktorého vydanie nezáviselo od žalobcu, bolo vydané až dňa 26.01.2015. Ak by bol správny orgán zachoval lehotu na vydanie rozhodnutia, muselo by sa tak stať pred platnosťou a účinnosťou

zavedeného článku 4 ods. 2 Ústavy SR. Preto vydané rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť žalobcu o udelenie povolenia, žalobca považuje za klasický príklad porušenia zákazu retroaktivity, keď správny orgán aplikuje pri vydávaní právny predpis, ktorý nebol platný a účinný v čase začatia správneho konania a dokonca je tento právny predpis v rozpore s princípom ochrany legitímnych očakávaní. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia spochybňuje síce túto argumentáciu o zákaze retroaktivity vyjadrenú žalobcom v podanom rozklade poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a to že v čase vydania napadnutého prvostupňového rozhodnutia dňa 26.01.2015 už platil čl. 4 bod 2 Ústavy SR a teda prvostupňový správny orgán v čase vydania svojho rozhodnutia konal v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čo tiež argumentuje tým, že ústavný zákon č. 306/2014 Z.z., ktorým bol doplnený čl. 4 Ústavy SR o odsek 2, neobsahuje žiadne ustanovenia o povinnosti správneho orgánu začaté konanie dokončiť podľa predchádzajúceho právneho predpisu. Žalobca s týmto nemôže súhlasiť. Ministerstvo zdravotníctva SR nemalo pripomienky k vydanému územnému rozhodnutiu a následne ani k vydaným stavebným povoleniam, čo takisto súvisí s princípom ochrany legitímnych očakávaní. Ministerstvo životného prostredia SR vydalo v júni 2012 list, v ktorom deklarovalo spoločný vodný zdroj, resp. spoločnú geologickú štruktúru a uviedlo, že SR sa vzdala časti vlastníckeho práva k tomuto vodnému útvaru. Zároveň žalobca poukázal na Českú republiku, v ktorej existujú dva prípady, keď je pitná voda z Českej republiky prepravovaná potrubím do Poľska, a to konkrétne zdroj Karviná - Kaczyce a zdroj Lesza Gorna JASZTREBIE ZDROJ. Preto aj Slovenská republika ako súčasť Európskej únie by si mala adekvátne plniť svoje záväzky vyplývajúce z výhod členstva v EÚ a na rozdiel od napr. ČR nediskriminovať potenciálnych vývozcov minerálnej vody.

32. Nezákonnosť rozhodnutia žalobca vidí tiež v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, ktoré zďaleka nereflektovalo všetky skutočnosti uvedené v rozklade. Žalovaný sa v odôvodnení vôbec nezaoberal napr. argumentáciou žalobcu, že v danom prípade nejde o vývoz minerálnej vody ako suroviny, ale o vývoz tovaru. Tiež sa nezaoberal argumentáciou o prednosti práva EÚ pred zákonmi SR, ktorý zakotvuje samotná Ústava SR v čl. 7 ods. 2. Takisto sa nevysporiadal žalovaný s námietkami žalobcu, že vydaným prvostupňovým rozhodnutím došlo k hrubému narušeniu princípu legitímnych očakávaní.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a obidve napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

34. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 26.02.2016 nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o vecnej nesprávnosti a nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Nesúhlasí žalovaný s tvrdením žaloby, že napadnuté rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žiadosť bola zamietnutá z dôvodu zákazu vývozu vody obsiahnutého v novelizovanom čl. 4 ods. 2 Ústavy SR a neuznáva žalobcom tvrdenu pochybnosť. Postup ŠKK považuje od počiatku za plne legitímny. Správne komisia vyhodnotila nekomplexnosť žiadosti žalobcu zo dňa 12.01.2012 a správne postupovala, ak vyzvala žalobcu na odstránenie nedostatkov v náležitostiach žiadosti a vzhľadom na rozsah požadovaných dokladov stanovila primeranú a dostatočnú lehotu 180 dní. Zároveň súhlasí aj s tým, že komisia usúdila, že nie je možné v tomto správnom konaní pokračovať z dôvodu nevyhnutného vyriešenie predbežnej otázky, ktorou bola otázka možnosti čerpania a úpravy prírodnej minerálnej vody zo zdrojov na území SR a jej následného transportu potrubím popod rieku Poprad na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia v existujúcej plniarni minerálnych vôd v kat. úz. mesta J. v Poľskej republike a pre tento dôvod požiadala žalobcu o predloženie právoplatného stavebného rozhodnutia na realizáciu takejto stavby vydaného príslušným stavebným úradom, konkrétne stavebného povolenia na vybudovanie prívodného potrubia popod rieku Poprad do Poľskej republiky a z tohto dôvodu konanie vo veci podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku prerušila (pozn. súdu: v uvedenom čase ústavný zákaz neexistoval).

35. Nesúhlasí žalovaný s tým, že konajúci správny orgán vo veci pochybil, ak pri vydaní rozhodnutia aplikoval na daný prípad dňom 01.12.2014 účinný čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Komisia vyzvala vzhľadom na novú právnu úpravu v súlade s ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku žalobcu a dala mu možnosť vyjadriť sa, či na podanej žiadosti v plnom rozsahu trvá alebo ju mení, pretože z uvedených dôvodov nebude možné jeho žiadosti s poukazom na čl. 4 ods. 2 Ústavy SR vyhovieť. Žalobca napriek tomuto na žiadosti v celom rozsahu zotrval. Správne i podľa názoru žalovaného vychádzala komisia z ust. čl. 4 ods.

2 Ústavy SR, keď dospela k záveru, že nie je možné žalobcovi povoliť využívanie prírodnej minerálnej vody z prírodných minerálnych zdrojov a jej následnej prepravy potrubím popod riekou Poprad na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia v existujúcej plniarni minerálnych vôd v kat. úz. mesta J. v Poľskej republike. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zároveň žalovaný zdôraznil, že ústavný zákon č. 306/2014 Z.z., ktorým bol doplnený čl. 4 Ústavy SR o odsek 2, neobsahuje žiadne ustanovenia o povinnosti správneho orgánu začaté konanie dokončiť podľa predchádzajúceho právneho predpisu. Preto ak komisia dňa 26.01.2015 vo veci rozhodla v súlade s čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, jej postup a jej právny názor bol vecne správny.

36. Tvrdenia žalobcu, že komisia mala aplikovať Smernicu európskeho parlamentu a rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, považuje žalovaný za nerelevantné a zastáva názor, že uvedená Smernica sa na dané správne konanie nevzťahuje. Komisia konala voči žalobcovi ústretovo, keď prerušila konanie a umožnila mu dodatočne predložiť doklady nevyhnutne potrebné pre posúdenie jeho žiadosti (v lehote 180 dní).

37. Žalovaný nesúhlasí ani s námietkou žaloby, že napádané rozhodnutie je nezákonné i z dôvodu nesprávnej aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, že na prípad vyťaženej a upravenej vody na území SR sa nevzťahuje, nakoľko sa jedná o tovar. Zdôrazňuje žalovaný, že výklad ústavného zákona nie je v kompetencii žalovaného. Žalovaný ale odkazuje na dôvodovú správu k čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, kde okrem iného sa uvádza: „Navrhuje sa, aby bol čl. 4 Ústavy SR v novom ods. 2 stanovený zákaz takého nakladania s vodou, ktoré spočíva v jej preprave cez hranice SR dopravnými prostriedkami (napr. cisternami) a potrubím, ak pôjde o vodu odobratú z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. Vodnými útvarmi nachádzajúcimi sa na území SR sa rozumejú všetky druhy vôd, a to podzemné vody, prírodné minerálne zdroje, prírodné liečivé zdroje, geotermálne vody a tiež povrchové vody, teda vodné toky, vodné nádrže a vodárenské nádrže, kanále, jazerá a pod. Tým sa dosiahne zákaz vývozu ako suroviny jej prepravou mimo územia SR.“

38. Žalovaný nemôže súhlasiť ani s tým, že v danom prípade sa už nejedná o vývoz vody ako suroviny, ale že sa jedná o tovar a tiež, že v danom prípade nejde o útvar nachádzajúci sa na území SR, ale o spoločný vodný útvar, ktorý nie je na území SR a v tejto súvislosti odkazuje opäť na dôvodovú správu k čl. 4 ods. 2 Ústavy SR.

39. Žalovaný tiež pripomenul, že žalobca v podstate z rovnakých dôvodov napadol prvostupňové rozhodnutie rozkladom, pričom žalovaný prerokoval opravný prostriedok žalobcu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu, s návrhom rozkladovej komisie Ministerstva zdravotníctva SR, ktorá dňa 11.09.2015 odporučila ministrovi rozklad žalobcu zamietnuť a rozhodnutie potvrdiť. S odporúčaním rozkladovej komisie sa minister stotožnil a vydal rozhodnutie a na správnom názore v ňom vyslovenom a jeho argumentácii v plnom rozsahu zotrváva.

40. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

IV.

Priebeh konania pred súdom

41. V replike doručenej súdu dňa 06.07.2016 žalobca v celom rozsahu zotrval na námietke nesprávnosti postupu konajúceho správneho orgánu z časového hľadiska. Pripomenul, že žalobca podal žiadosť dňa 12.01.2012 a na základe výzvy zo dňa 08.02.2012 doplnil žiadosť v stanovenej lehote dňa 01.08.2012 a dňa 11.07.2014 doručil Štátnej kúpeľnej komisii stavebné povolenie na realizáciu stavby prírodného potrubia popod riekou Poprad do Poľskej republiky. Týmto dňom boli splnené všetky formálnoprávne a materiálnoprávne podmienky na vydanie rozhodnutia a Štátna kúpeľná komisia mala toto rozhodnutie vydať do 30 dní, t.j. do 10.08.2014. Štátna kúpeľná komisia však toto rozhodnutie vydala až dňa 26.01.2015, čím nedodržala zákonom stanovenú lehotu a došlo k porušeniu povinnosti správneho orgánu. Pokiaľ by ŠKK postupovala v súlade so zákonom a rozhodnutie vydala do 10.08.2014, bolo by rozhodnutie vydané v čase, keď novelizovaný čl. 4 doplnený o ods. 2 nebol ešte platný ani účinný. To znamená, že v tom čase by žiadosť nemohla byť zamietnutá z dôvodu rozporu s Ústavou SR. Toto pochybenie správneho orgánu, ako už uviedol aj v samotnej žalobe, tvrdí i v replike žalobca,

je treba vnímať z pohľadu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu ktorého zo strany správneho orgánu došlo. Vychádzajúc z ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku žalobca tvrdí, že vo veci bol správny orgán povinný rozhodnúť do 30 dní od začatia konania. Pochybenie štátneho orgánu spočívajúce v nedodržaní zákonných lehôt a zbytočných prieťahov v konaní spôsobili stav právnej neistoty, ktorý žalobcovi spôsobuje stále narastajúcu škodu. Žalobca danú investíciu začal realizovať už v roku 2008. Z jeho strany nešlo v žiadnom prípade a špekuláciu, ale o seriózný investičný podnikateľský zámer, ktorý od roku 2014 už viac ako dva roky je bez pozitívneho výsledku. Na tieto skutočnosti poukázal i s ohľadom na celkovú argumentáciu uvedenú v žalobnom návrhu. Uvedená replika bola opakovane doručená súdu dňa 29.11.2016.

42. Druhou replikou doručenou súdu dňa 04.04.2017 (pozn. súdu: po uplynutí lehoty v zmysle § 62 SSP) žalobca zotrval v celom rozsahu na dôvodoch žaloby a novo vyslovil, že nesúhlasí s názorom žalovaného, že preprava vyťaženej vody potrubím do Poľska bola predbežnou otázkou, ktorú bolo potrebné riešiť v správnom konaní, v ktorom sa riešila otázka vydania povolenia na základe jeho žiadosti. Predbežnou otázkou bolo získanie právoplatného stavebného povolenia na vybudovanie objektu úpravne minerálnej vody a príslušných potrubí, z ktorého dôvodu bolo aj správne konanie prerušené a žalobca požadované stavebné povolenie doručil ŠKK dňa 11.07.2014. Uvedeným dňom splnil, ako už skôr poukázal, všetky formálnoprávne a materiálnoprávne podmienky na vydanie rozhodnutia a ŠKK mala toto rozhodnutie vydať do 30 dní, t.j. do 10.08.2014. Komisia však rozhodnutie vydala až dňa 26.01.2015, čím nedodržala zákonom stanovenú lehotu a došlo k porušeniu povinnosti správneho orgánu. Pokiaľ by ŠKK postupovala v súlade so zákonom a rozhodnutie vydala do 10.08.2014, bolo by toto rozhodnutie vydané v čase, keď novelizovaný čl. 4 ods. 2 nebol ešte platný a ani účinný, čo znamená, že v tom čase by žiadosť nemohla byť zamietnutá z dôvodu rozporu s Ústavou SR.

43. Žalobca naďalej zotráva na názore, že vyťažená voda je tovarom a potom napadnuté rozhodnutie je nezákonné aj z dôvodu nesprávnej aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, ktorý zakazuje vývoz vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. V danom prípade ako pripomenul žalobca, žiadosť bola v tých intenciách, že voda odobratá z vodného útvaru na území SR, by sa na území SR upravila a to jednak filtráciou mechanických nečistôt a jednak odbúraním železa a mangánu a takto upravená voda by bola následne potrubím prepravená na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia. Tento transport je súčasťou technologického postupu v procese exploatacie, úpravy a balenia prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľských balení. Žalobca zastáva preto názor, že takto upravená voda vzhľadom k jej kvalitatívnym zmenám už nie je vodou v zmysle čl. 4 bod 2 Ústavy SR, ale je tovarom v zmysle čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní EÚ. Uvedenému právnenému názoru má dosvedčovať aj list - odpoveď Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 26.07.2012 č. 3569/2012-1.1. Pripomenul zároveň žalobca, že v rámci EÚ je zaručený voľný pohyb tovaru, pričom upravená voda takýmto tovarom určite je, keďže voda prepravená potrubím do plničky v Poľskej republike už ďalej upravovaná nebude, ale bude priamo plnená do spotrebiteľských balení.

44. Vytyka tiež žalobca žalovanému, že žalovaný sa relevantným spôsobom nevyjadril k otázke, že nakoľko by minerálna voda bola čerpaná zo spoločného vodného útvaru, či ide o vodu výlučne z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. Má za to, že žalovaný neunesol bremeno tvrdenia, pretože pokiaľ vodný útvar v kat. úz. S., z ktorého sa voda mala exploatovať, nie je výlučne vodným útvarom nachádzajúcim sa na území SR, nie je možné naň aplikovať čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že v danom prípade nejde o vodný útvar nachádzajúci sa na území SR, ale o spoločný vodný útvar, ktorý je klasifikovaný ako otvorená hydrogeologická štruktúra, ktorá sa infiltračno-akumulačnou a výverovou oblasťou nachádza v severnej časti Lubovnianskej vrchoviny. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj list Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 26.07.2012.

45. Duplikou zo dňa 13.07.2017 žalovaný reagoval na doplňujúcu repliku žalobcu k námietke žalobcu, že došlo k zamietnutiu žiadosti žalobcu pre rozpor s Ústavou SR.

46. K námietke žaloby k nedodržaniu zákonom stanovenej lehoty zo strany prvostupňového správneho orgánu t.j. k nevydaniu rozhodnutia v lehote do 10.08.2014 (do 30 dní), čím malo dôjsť k porušeniu povinnosti správneho orgánu a nemohla byť ani zamietnutá jeho žiadosť z dôvodu rozporu s Ústavou SR, žalovaný v tomto svojom doplňujúcom stanovisku odkazuje na ust. § 49 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého v jednoduchých veciach, najmä, ak možno rozhodnúť na základe dokladov predložených účastníkom konania, správny orgán rozhodne bezodkladne a v ostatných prípadoch (§ 49 ods. 2),

ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (t.j. orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Preto nesúhlasí žalovaný s tvrdením žalobcu a ďalej argumentuje, že posúdenie otázky, ktorá z konkrétnych druhov lehôt prichádza do úvahy v danej prejednávanej veci, patrí do pôsobnosti správneho orgánu. Pripúšťa žalovaný, že iba v prípadoch, keď pre povahu veci alebo so zreteľom na spôsob a okolnosti jej prejednávania, nemožno rozhodnúť v zákonom ustanovených lehotách, rozhodne o primeranom predĺžení lehoty odvolací orgán. K predĺženiu lehoty musí dôjsť ešte pred uplynutím zákonnej lehoty na základe odôvodnenej žiadosti prvostupňového orgánu. Predĺženie lehoty odvolacím orgánom nemá povahu rozhodnutia a dĺžku takto ustanovenej lehoty zákon ani nelimituje, mala by však byť primeraná najmä povahe veci, stavu podkladov pre rozhodnutie, ako aj objektívnym záujmom účastníkov konania. Ďalej zdôrazňuje žalovaný, že lehoty pre vydanie rozhodnutia majú len poriadkový charakter a ich prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu účastníkov konania.

47. K tvrdeniu žalobcu, že ak by ŠKK rozhodla najneskôr do 10.08.2014 kedy ešte nebol v platnosti čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, a preto nemohla by komisia jeho žiadosť zamietnuť pre rozpor s ústavou, toto tvrdenie neobstojí. Nie je totiž zrejme, že ak by aj ŠKK upozornila na predĺženie lehoty, či by bola objektívne schopná rozhodnúť v čase, keď novela Ústavy SR ešte nebola účinná. Navyše žalovaný poukazuje aj na inú podstatnú skutočnosť a to, že ŠKK má podľa § 12 ods. 7 písm. a) zákona právo zamietnuť žiadosť, ak je vo verejnom záujme prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nevyužívať. Žalobca sa preto nemôže automaticky domnievať a ani nemohol, že doručením požadovaných dokladov - vrátane stavebného povolenia - mu vzniká právo na vydanie povolenia.

48. Ďalej namietal žalovaný, že i keď žalobca v žalobnom návrhu poukázal na pochybenie správneho orgánu spočívajúce v oneskorenom vybavení jeho žiadosti a v neupovedomení o predĺžení lehoty, z tohto dôvodu sa nedomáhal v žalobe zákonnosti postupu správneho orgánu. Dôvodom jeho žaloby tak ako bola v zákonnej lehote vymedzená, je nesprávne posúdenie jeho žiadosti konajúcim správnym orgánom a súčasne upozornil na nepreskúmateľnosť rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Poukazuje pritom žalovaný na ust. § 62 zákona č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), podľa ktorého je žalobca povinný uviesť všetky žalobné dôvody len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby a bolo tomu tak i v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku ako procesnej právnej normy platnej v čase podania žaloby (§ 250b ods. 1) a žalobca mohol rozsah podľa § 250h ods. 1 OSP napadnutého správneho rozhodnutia rozšíriť len v lehote danej ust. § 250b ods. 1 OSP. Ak by konajúci súd dospel k záveru, že pri rozhodnutí správne orgány boli nečinné, toto nie je zákonný dôvod pre zrušenie napadnutých rozhodnutí.

49. Nesúhlasil žalovaný ani s tvrdením žalobcu v podaní zo dňa 31.03.2017 doručenom súdu dňa 04.04.2017 a spočívajúcom v tom, že ŠKK mala aplikovať Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu. Žalobcove tvrdenie žalovaný považuje za nerelevantné a zastáva názor, že citovaná Smernica sa na uvedené správne konanie nevzťahuje. Opakovane žalovaný v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie nespadá pod režim voľného pohybu služieb a teda Smernice, na ktorú odkazuje žalobca, ale pod režim voľného pohybu tovaru z toho dôvodu, lebo čerpanie minerálnej vody je činnosťou súvisiacou s výrobou tovaru (úprava a plnenie minerálnej vody do spotrebiteľského balenia). Toto tvrdenie sa opiera o ust. čl. 4 bod 1 citovanej Smernice, ktorý definuje službu ako akúkoľvek samostatne zárobkovo hospodársku činnosť, ktorá je obvyčajne poskytovaná za odplatu (čl. 50 Zmluvy). Zároveň ale pripomína žalovaný, že predmetná Smernica bola riadne implementovaná do slovenského právneho poriadku, a preto sa nemôže žalobca domáhať jej priamej aplikácie.

50. Žalovaný nesúhlasí ani s námietkou nesprávnej aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR ako to tvrdí žalobca. Opätovne poukazuje na skutočnosť, že novela Ústavy SR nie je v rozpore s právom Európskej únie, pretože Smernica č. 2009/54/ES o využívaní a uvádzaní na trh prírodných minerálnych vôd prikazuje členským štátom vo vzťahu k minerálnym vodám, prijať opatrenia majúce rovnaký účinok ako ústava. Nezabalená voda do spotrebiteľského balenia nie je tovarom, a preto nemôže byť ani predmetom obchodných transakcií. Účelom novely Ústavy SR je zákaz vývozu odobratej vody z vodných útvarov na území SR prostredníctvom dopravných prostriedkov alebo potrubím. Z dikcie Ústavy SR vyplýva zákaz určitého spôsobu - formy prepravy, a to akejkoľvek vody odobratej z vodných zdrojov - útvarov na území SR cez štátnu hranicu. Jediným povoleným spôsobom prepravy je zabalenie pitnej vody, vrátane minerálnej, do spotrebiteľského balenia, čo v praxi znamená, že nezabalená voda do spotrebiteľského

balenia nemôže opustiť územie SR a to bez ohľadu, či je upravená alebo nie. Z uvedeného vyvodzuje žalovaný záver, že rozhodujúcim kritériom pre aplikáciu Ústavy SR, čl. 4 ods. 2, nie je vlastníctvo vodného zdroja - útvaru, ale jeho teritoriálne umiestnenie. Toto tvrdenie žalovaného má oporu v slovnom spojení vodných zdrojov nachádzajúcich sa na území SR.

51. Preto u argumentácie žalobcu, že voda, ktorú plánovali spracovávať, pochádza zo spoločného vodného útvaru a tento nemožno považovať za vodný útvar nachádzajúci sa na území SR, žalovaný odkazuje na záverečnú správu zo zrealizovaného hydrogeologického prieskumu „Legnava - zdroje prírodnej minerálnej vody p. č. XXXX“ (zhotoviteľ geologických prác: Teratest Žilina, s.r.o., 2009), kde je uvedené, že hydrogeologická štruktúra zdrojov minerálnej vody v Legnave patrí medzi otvorené štruktúry s infiltračnou, akumuláčnou a výberovou oblasťou. Na základe tejto záverečnej správy bolo vydané platné rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR Sp.č. 6056/2009-9.1, EV.č.: 22624/2009, por.č.: 442009 o schválení záverečnej správy s výpočtom množstiev podzemnej vody a geotermálnej energie z vrtv LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 v Legnave, v kategórii B v zmysle zákona č. 569/2007 Z.z. o geologických prácach (geologický zákon) v znení neskorších predpisov. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že vrty nachádzajúce sa v k.ú. S. sa nachádzajú na území SR. Zo strany Poľska je susediacim útvarom podzemnej vody P1 GW-2200 153. Ak sa žalobca domnieva, že predmetná minerálna voda je čerpaná zo spoločného zdroja, mal možnosť takýto dôkaz predložiť v priebehu správneho konania, avšak toto neurobil.

52. Záverom žalovaný poukazuje na ust. § 46 Správneho poriadku a zdôrazňuje, že prvým predpokladom rozhodnutia je jeho zákonnosť. Ak v priebehu správneho konania dôjde k zmene právnej úpravy, ktorá je podkladom pre rozhodnutie, je nutné v prechodných ustanoveniach právneho predpisu zistiť, podľa ktorých predpisov sa bude v konaní postupovať po nadobudnutí účinnosti nového predpisu. Teda či sa správne konanie neskončené do dňa účinnosti nového predpisu dokončí podľa doterajších predpisov alebo podľa nového predpisu. Ak by takéto jednoznačné určenie absentovalo, platí, že v konaní sa pokračuje a rozhodnutie sa vydá v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v čase rozhodovania, teda s novou právnou úpravou. Ústavný zákon č. 306/2014 Z.z. z 21.10.2014, ktorým sa mení a dopĺňa čl. 4 ods. 2 nadobudol účinnosť 01.12.2014 a keďže v tomto absentujú ustanovenia, podľa ktorých predpisov sa v konaní bude postupovať po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy, boli konajúce správne orgány povinné konať a rozhodovať v zmysle účinného právneho predpisu a aj preto uvádzané dôvody žaloby žalovaný neuznáva.

53. Na meritórnom pojednávaní konanom vo veci dňa 21.09.2017 právny zástupca žalobcu predniesol písomnú žalobu zdôrazňujúcu námietky žaloby, od ktorých odvodzuje nezákonnosť napadnutých rozhodnutí, a to predovšetkým s dôrazom na nezachovanie lehoty na vydanie rozhodnutia (30 dní). Pritom poukázal žalobca na skutočnosť, že proti nečinnosti orgánu verejnej správy sa bránil žalobou o nečinnosť podanou na NS SR. Z dôvodu, že bolo medzičasom rozhodnuté prvostupňovým orgánom, žalobca svoju žalobu vedenú na NS SR pod sp.zn. 5Sžnč/3/2014 zobral späť a konanie o tejto bolo uznesením zo dňa 26.03.2015 zastavené, čo osvedčil súdu predloženým uznesením NS SR. Zdôraznil ďalej právny zástupca žalobcu porušenie zásady princípu legitímnych očakávaní a v tejto súvislosti sa odvolal predovšetkým na predchádzajúce v zásade súhlasné stanovisko k žiadosti žalobcu, čo má podľa jeho názoru osvedčiť bod 1 stanoviska žalovaného k plánu využívania minerálnych prírodných zdrojov v Legnave (listom zo dňa 30.03.2010 ako odpoveď na list žalobcu zo dňa 24.03.2010), kde žalovaný uviedol, že k predloženému zámeru využívať prírodné minerálne zdroje v Legnave nemá námietky a zároveň, že tento navrhol skrátenie potrubia na transport do Poľskej republiky. I toto predbežné stanovisko k žiadosti žalobcu bolo krátkou cestou doručené súdu.

54. Poverená zástupkyňa žalovaného na predmetnom pojednávaní zotrvala na všetkých písomných vyjadreniach k žalobe a osobitne zdôraznila predloženým písomným stanoviskom, prečo nie je možné na daný prípad aplikovať Smernicu o službách tak ako sa toho dožaduje žalobca s dôrazom na bod 3 tohto stanoviska a tam citovaný čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Z dôvodu oboznámenia sa s týmto stanoviskom bolo pojednávanie vo veci odročené.

55. V stanovisku žalovaného k nemožnosti aplikácie Smernice o službách na daný prejednávany prípad, žalovaný predovšetkým zdôraznil, že podľa čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa za služby „považujú plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu, pokiaľ ich neupravujú ustanovenia o voľnom pohybe tovaru, kapitálu a osôb“. V každom jednotlivom prípade je preto potrebné skúmať aj to, či sa na

predmetnú činnosť nevzťahujú ustanovenia o voľnom pohybe tovarov, osôb alebo kapitálu. Až v prípade, že tomu tak nie je, je možné podriaďiť ekonomickú aktivitu pod pojem „služba“ a aplikovať na ňu režim Smernice o službách. V súvislosti s prerokovaným prípadom žalovaný považuje za nepochybné, že požadované povolenie sa vydáva na činnosť, ktorá sama o sebe nie je službou, ale ktorá bezprostredne smeruje k výrobe tovaru - fľaškových minerálnych vôd. Tento záver zastáva i samotný žalobca, ktorý vo svojom vyjadrení uvádza, že transport vody je súčasťou technologického postupu v procese exploatacie, úpravy a balenia prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľských balení, teda, že tieto činnosti, vrátane odberu prírodnej minerálnej vody, sú súčasťou procesu smerujúceho k fľaškovaniu prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľského obalu, čo inými slovami znamená, že ide o činnosti bezprostredne smerujúce k výrobe fľaškovej prírodnej minerálnej vody.

56. Žalovaný pritom poukazuje, že z ustálenej judikatúry SD EÚ vyplýva, že ak činnosť vedie k výrobe fyzického výrobku, čo žalobca napokon aj priznáva a žalovaný nespochybňuje, potom táto činnosť nepredstavuje službu. V tejto súvislosti odkazuje žalovaný napríklad na prípad Komisia v. Francúzsko (SD EÚ), ktorý rozhodol, že tlač časopisov „nemôže byť kvalifikovaná ako služba, keďže vedie priamo k výrobe fyzického výrobku“. Podobne v prípade týkajúcom sa výroby videokaziet SD EÚ uviedol, že nie je možné považovať proces výroby videokaziet za poskytovanie služieb v zmysle zmlúv, nakoľko služby výrobcu takýchto výrobkov smerujú priamo k výrobe hmotného predmetu. Napriek tomu, že uvedené rozhodnutia sú z hľadiska predmetu konania odlišné, závery SD EÚ sú nepochybne analogicky aplikovateľné aj na tento prípad. Je zrejmé, že povolenie sa vydáva na činnosť, ktorá bezprostredne súvisí a predchádza výrobe tovaru - fľaškových minerálnych vôd. Odobrané prírodné minerálne vody totiž podľa právneho poriadku SR nie je možné využívať na iné účely ako na ich balenie do spotrebiteľských tovarov. Z uvedeného potom nevyhnutne vyplýva, že na využívanie zdroja prírodnej minerálnej vody sa Smernica o službách nevzťahuje a navyše aj v prípade, ak by predmetná činnosť, čo i len teoreticky spadala pod režim voľného pohybu služieb, je nepochybné, že tento by bol celkom druhotný a teda daná aktivita by sa v súlade s judikatúrou SD EÚ riadila režimom voľného pohybu tovarov. Nakoľko ustanovenia Smernice o službách sa vzťahujú iba na činnosti, ktoré spadajú do režimu voľného pohybu služieb, Smernica o službách sa na predmetný prípad nemôže vzťahovať, a preto sa ani povolenie márnym uplynutím 30-dňovej lehoty nemôže považovať za vydané.

57. Nemožno kvalifikovať zákaz vývozu vody ani ako opatrenie majúce rovnaký efekt ako množstevné obmedzenie. Žalobca úplne ignoruje skutočnosť, že prírodná minerálna voda podlieha osobitnej legislatíve v rámci práva Európskej únie pre toto odvetvie, a to Smernici o minerálnych vodách. Účelom Smernice o minerálnych vodách je harmonizovanie štandardov aplikovaných členskými štátmi EÚ pri uznávaní určitej vody za „prírodnú minerálnu vodu“. Cieľom tejto harmonizácie je zabezpečiť, že akonáhle je voda uznaná za prírodnú minerálnu vodu jedným členským štátom, môže byť uvádzaná na trh ako prírodná minerálna voda v akomkoľvek inom členskom štáte. Smernica o minerálnych vodách pritom ukladá členským štátom povinnosti, ktoré priamo vyžadujú obmedzenie pohybu minerálnej vody v nefľaškovanom stave. Smernica o minerálnych vodách preto v skutočnosti vyžaduje, aby SR mala v právnom poriadku zavedené také pravidlá pre využívanie zdrojov minerálnych vôd a plnenie prírodných minerálnych vôd do fliaš, ktoré budú mať vo vzťahu k prírodnej minerálnej vode, účinok novely Ústavy SR. Smernica o minerálnych vodách okrem iného ďalej výslovne zakazuje prepravu minerálnej vody „v obaloch iných ako schválených na dodávku konečnému spotrebiteľovi“. SD EÚ interpretoval toto ustanovenie tak, že „prírodné minerálne vody musia byť plnené do fliaš pri zdroji“. Táto požiadavka by nemohla byť splnená a Slovenská republika by porušila povinnosť implementovať Smernicu o minerálnych vodách, keby umožnila, aby bola minerálna voda plnená do fliaš v inom členskom štáte.

58. Z uvedeného potom vyplýva, že iba novela Ústavy SR obsahuje opatrenia, ktoré sú plne v súlade so Smernicou o minerálnych vodách, a ktoré sú ňou priamo vyžadované. V žiadnom prípade teda nie je možné tvrdiť, že predmetný článok ústavy je v rozpore s právom EÚ. Preto v tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že z hľadiska ochrany strategických záujmov SR je jedno, či bude minerálna voda plnená do spotrebiteľských balení na území SR alebo na území Poľskej republiky, keďže v konečnom dôsledku bude z vodného útvaru Legnava odčerpané stále to isté množstvo vody. Tvrdenie žalobcu, že novela ústavy je v rozpore s čl. 34 a 35 ZFEÚ, a teda, že ustanovenia novely ústavy by sa na daný prípad nemali aplikovať, neobstojí aj z dôvodu, že pod definíciu tovarov spadá až fľašková prírodná minerálna voda. Je tomu tak preto, že do momentu, kým odobraná prírodná minerálna voda nie je zabalená do spotrebiteľského balenia, nie je spôsobilá byť predmetom obchodných transakcií a teda

nemôže byť považovaná za tovar. Nie je teda pravda, ako tvrdí žalobca, že prírodná minerálna voda sa stala tovarom jej upravením.

59. I skoršia judikatúra SD EÚ definuje „tovar“ ako „výrobky, ktoré sú oceníteľné peniazmi a ktoré ako také môžu byť predmetom obchodných transakcií“. Na základe definície, ktorú zaviedla judikatúra SD EÚ teda platí, že pod definíciu tovaru by mala spadať iba voda, ktorá je spôsobilá byť predmetom obchodnej transakcie. Je potrebné poznamenať, že ide o príkladnú definíciu a pri posudzovaní, či jednotlivý predmet predstavuje tovar, SD EÚ zvykne uplatňovať funkčný prístup. Vo svetle uvedeného prístupu SD EÚ rozhodol, že „čokoľvek, čo môže byť oceníteľné v peniazoch a čo môže byť ako také predmetom obchodných transakcií, nemusí nevyhnutne patriť do pôsobnosti (ustanovení o slobodnom pohybe tovaru)“. V stanovisku ďalej žalovaný odkazuje na ust. § 3 ods. 2 písm. b) Potravinového kódexu, podľa ktorého na výrobu minerálnej vody možno využívať len zdroje podzemných vôd, ktoré sú vyhlásené, chránené a kontrolované podľa osobitného predpisu. Minerálnu vodu získava, upravuje a plní do spotrebiteľských obalov využívatel zdroja minerálnej vody na základe povolenia podľa osobitného predpisu. Podľa § 5 ods. 1 Potravinového kódexu „do obehu možno uvádzať minerálnu vodu, pramenitú vodu a balenú pitnú vodu, len ak sú plnené do spotrebiteľského obalu pre konečného spotrebiteľa“. Rovnaká podmienka je upravená i v Smernici o minerálnych vodách.

60. Z uvedeného nepochybne vyplýva jediný záver a to, že pokiaľ nie je prírodná minerálna voda zabalená do spotrebiteľského obalu, nemôže byť uvedená do obehu. Inými slovami, nemôže byť predmetom obchodných transakcií. Navyše podľa Potravinového kódexu, osoba, čo prírodnú minerálnu vodu odoberie, ju musí aj upraviť a zafľaškovať. To vylučuje možnosť, aby takáto voda mohla byť prevedená na inú osobu a teda bola predmetom obchodnej transakcie, pokiaľ nie je zafľaškováná. Za tovar sa teda vo svetle Potravinového kódexu môže považovať iba prírodná minerálna voda, ktorá je zabalená do spotrebiteľského balenia. Uvedené tvrdenie je aj v súlade s judikatúrou SD EÚ, ktorý uviedol, že iba balená pitná voda sa považuje za tovar, SD EÚ nikdy nerozhodol, že pod kategóriou tovaru na účely pravidiel EÚ o slobodnom pohybe tovaru spadá akýkoľvek iný typ vody. Práve naopak inštitúcie EÚ konzistentne poukazovali na to, že voda v nefľaškovanom stave by pod takúto pravidlá spadať nemala. K argumentom žalobcu, že je potrebné preskúmať vnútroštátnu úpravu z hľadiska proporcionality vo vzťahu k čl. 34 a 35 ZFEÚ preto žalovaný uviedol, že táto otázka je úplne bezpredmetná, nakoľko samotná novela ústavy je plne v súlade s právom Európskej únie, a teda nepredstavuje opatrenie majúce rovnaký účinok ako množstevné obmedzenie.

61. Na uvedené stanovisko (presahujúce aj rámec odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného o novú argumentáciu) reagoval ďalšou replikou právny zástupca žalobcu vyjadrením zo dňa 05.10.2017. V prvej časti svojho vyjadrenia, ktoré je reakciou na tvrdenie žalovaného označené ako ustanovenia Smernice o službách a ich neaplikácia na vydanie povolenia vo veci samej, žalobca sa pokúša právne analyzovať článok 57 Zmluvy o fungovaní EÚ vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že fľaškovanie minerálnej vody nemožno subsumovať pod tento článok (pozn. súdu: uvedené netvorilo dôvody žaloby podanej v zákonnej lehote).

62. K žalobe včas vznesenej námietke nevydania rozhodnutia v lehote 30 dní žalobca bližšie konkretizoval v tomto podaní (bod 4 prvá časť vyjadrenia vo veci zo dňa 05.10.2017), že potom ako bola dokončená žiadosť a po splnení všetkých podmienok na vydanie povolenia vo veci, ŠKK zasadala dňa 14.07.2014, 11.08.2014, 22.09.2014, 13.10.2014, 24.11.2014 a 08.12.2014, teda spolu celkovo šesťkrát a na každom z týchto zasadnutí mohla rozhodnúť o vydaní povolenia a to prakticky bezodkladne po doručení stavebného povolenia dňa 11.07.2014, keďže všetky ostatné podklady pre vydanie povolenia už mala k dispozícii dlhšiu dobu predtým, avšak tak nevykonala. V druhej časti vyjadrenia sa žalobca nevyjadruje k technickým požiadavkám zariadenia a postupu technologického procesu transportu vody od zdrojov do plniarne a ide o podanie, ktoré presahuje dôvody a rozsah žaloby podanej v zákonnej lehote v celom rozsahu. Obdobne je tomu v prípade tretej časti vyjadrenia zo dňa 05.10.2017, strana 4 a 5 vyjadrenia vo vzťahu k čl. 4 ods. 2 zákazu vývozu vody a vzťahu k čl. 35 Zmluvy o fungovaní ZFEÚ.

63. V bode 2 tretej časti vyjadrenia žalobcu zo dňa 05.10.2017 vo vzťahu k čl. 4 ods. 2 Ústavy opäť nad rámec argumentácie žaloby a v reakcii na stanovisko žalovaného doručené súdu na pojednávaní dňa 21.09.2017, žalobca predkladá svoj právny názor a na Smernicu o minerálnych vodách a vyslovuje nesúhlas s tvrdením žalovaného, že čl. 4 ods. 2 Ústavy má byť implementáciou Smernice o minerálnych

vodách. Pripomenul tu zhodne s námietkou žaloby (nesprávne právne posúdenie veci), že ŠKK a následne aj žalovaný pri zamietnutí žiadosti žalobcu ako jediný dôvod uvádzali čl. 4 ods. 2 Ústavy a nie Smernicu o minerálnych vodách a sám žalobca v tomto zmysle uvádza, sa jedná o novotu, ktorá nebola vyhodnotená ako dôvod zamietnutia jeho žiadosti ŠKK.

64. V časti 3 tohto vyjadrenia, ďalej opäť nad rámec dôvodov žaloby, žalobca dôvodí, v čom spočíva rozpor čl. 4 ods. 2 Ústavy SR so Smernicou o minerálnych vodách. Nad rámec žaloby sú ďalej uvádzané v tomto vyjadrení žalobcu aj body 4 a 5 vo vzťahu k porušeniu čl. 35 Zmluvy o fungovaní EÚ a vo vzťahu k čl. 36 Zmluvy. Záverom tohto stanoviska žalobca v bode 6 zdôrazňuje supremáciu práva EÚ nad štátnym právom a odkazuje pritom na rozsudky Súdneho dvora EÚ (opäť po uplynutí zákonnej lehoty na rozšírenie žaloby a nad rámec vymedzených dôvodov žaloby v čase jej podania). Tvrdí, že súdny orgán pojednávajúci v tomto konaní je povolaný aplikovať v rámci svojej jurisdikcie ustanovenia práva EÚ a neaplikovať čl. 4 ods. 2 Ústavy, pretože je v rozpore s priamo aplikovateľnými ustanoveniami práva EÚ. Čiže súd má povinnosť riadiť sa týmito ustanoveniami a z vlastného podnetu neaplikovať konfliktné ustanovenie štátnej legislatívy v podobe čl. 4 ods. 2 Ústavy. Pre konajúci súd nie je potrebné vyčakať na zmenu, resp. zrušenie čl. 4 ods. 2 Ústavy. Navyše na základe čl. 267 Zmluvy Súdny dvor EÚ má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú

a) výkladu zmlúv,

b) platnosti a výkladu aktov inštitúcie, orgánov alebo úradov alebo agentúr únie.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor EÚ aby o nej rozhodol. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Preto doporučil, aby konajúci súd pre prípad pochybnosti o interpretácii ustanovení Zmluvy alebo Smernice o minerálnych vodách, ktorých sa dovoľáva žalobca (pozn. súdu: námietky vo vzťahu k Smernici o minerálnych vodách uplatnené po zákonom stanovenej lehote na podanie žaloby a prípadné jej rozšírenie) formuloval prejudiciálnu otázku a požiadal Súdny dvor EÚ o odpoveď. Odporúčaním pre vydanie takéhoto predbežného nálezu zo strany Súdneho dvora EÚ v tomto konkrétnom prípade by mohlo byť to, že by to mohla byť nová otázka interpretácie všeobecného záujmu pre jednotnú aplikáciu práva EÚ. Z vyššie uvedených skutočností žalobcovi vyplynulo, či by konajúci súd nemal zväžiť použitie ust. § 100 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku (pozn. súdu: prerušenie konania), avšak len za podmienky, že sám nedospeje k záveru, že je nemožné priamo aplikovať čl. 35 Zmluvy o fungovaní EÚ pri rozhodovaní a rozhodnúť, že pre tento prípad je čl. 4 ods. 2 Ústavy neaplikovateľný, pretože porušuje primárne právo EÚ (čl. 5 Zmluvy).

65. V tomto podaní žalobca s ohľadom na zmenu právneho predpisu oproti času podania žaloby, a to účinnosť Správneho súdneho poriadku navrhol ako dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia aplikáciu ust. § 191 ods. 1 písm. c) (nesprávne právne posúdenie veci), § 191 ods. 1 písm. g) (porušenie procesných predpisov pri vydávaní rozhodnutia), § 191 ods. 1 písm. a) (neúčinnosť právneho predpisu) a § 191 ods. 1 písm. d) (nepreskúmateľnosť rozhodnutia).

66. Nesprávne právne posúdenie veci žalobca vidí v skutočnostiach uvedených v samotnej žalobe a následných vyjadreniach (voda vyťažená z vodných zdrojov Legnava by po úprave predstavovala už tovar a teda nie je vodou v zmysle čl. 4 ods. 2 Ústavy - bod III. žaloby) a že ide o spoločný vodný útvar, takže nemožno aplikovať čl. 4 ods. 2 Ústavy z dôvodu, že nejde o vodu odobratú z vodného útvaru na území SR - bod IV. žaloby a porušenie princípu legitímnych očakávaní - bod V. žaloby.

67. Porušenie procesných predpisov pri vydávaní rozhodnutia vidí žalobca v skutočnosti, že prvostupňový orgán nevydal rozhodnutie do 30 dní, čím porušil zákonnú lehotu, načo žalobca poukazoval jednak na strane 2 žaloby, ďalej v bode II. žaloby, ďalej vo svojom vyjadrení vo veci zo dňa 01.07.2016 a napokon aj v tomto vyjadrení v prvej časti bodu 4, (počet zasadnutí ŠKK). Neúčinnosť právneho predpisu žalobca vidí v dôvodoch uvedených v tretej časti tohto vyjadrenia, t.j. v rozpore s čl. 4 ods. 2 Ústavy s primárnym právom EÚ, načo žalobca poukazoval v žalobe bod II. (pozn. súdu: čiastočne) a v bode V. žaloby ako vo vyjadrení vo veci zo dňa 28.06.2016 (pozn. súdu: námietka po uplynutí lehoty na podanie a rozšírenie žaloby).

68. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia vidí žalobca v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného, ktorý sa nedostatočne nezaoberal všetkými argumentmi žalobcu uvedenými v rozklade proti rozhodnutiu ŠKK - VI. žaloby (pozn. súdu: bližšie nekonkretizované v žalobe).

69. Žalobca ďalej tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol porušený princíp legitímnych očakávaní a necháva na zvážení súdu, pod aký zrušujúci dôvod porušenie tohto princípu by bolo možné subsumovať. Podľa názoru žalobcu by najpravdepodobnejšie malo ísť o nesprávne právne posúdenie veci a porušenie procesných predpisov. Zároveň žalobca požiadal, aby súd vo svojom rozhodnutí bez ohľadu na to, ako rozhodne v merite veci, v odôvodnení sa vyjadril v otázke, či prvostupňový a odvolací orgán pri vydávaní svojich rozhodnutí porušili procesné predpisy z pohľadu dodržania lehôt a taktiež, či bol vydanými rozhodnutiami porušený princíp legitímnych očakávaní. V súlade s novým procesným predpisom - Správnym súdnym poriadkom upravujúcim petitom žaloby sa žalobca domáhal zrušenia oboch napadnutých rozhodnutí a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na opätovné prejednanie s tým, že súd vysloví právny názor, že prvostupňový orgán je povinný žiadosti o vydanie povolenia žalobcu vyhovieť.

70. Žalovaný vo svojej reakcii na ostatnú repliku žalobcu v stanovisku doručenom súdu dňa 13.11.2017 sa bližšie zaoberal aj aplikáciou Smernice o službách na vydanie povolenia pre daný tento prípad, aplikácie Smernice o minerálnych vodách, aplikácie čl. 35 a 36 Zmluvy o fungovaní EÚ, pričom všetko sa ale jedná o vyjadrenia presahujúce rámec pôvodného vyjadrenia a aj v zásade námietky žaloby ako bola uplatnená žalobcom v zákonnej lehote pre podanie žaloby. V závere svojho vyjadrenia sa žalovaný vyjadril aj k nastolenej požiadavke prípadného predloženia predbežnej otázky vnútroštátnym súdom Súdnemu dvoru EÚ. Vychádzajúc z právnej analýzy a z doterajších všetkých argumentácií žalovaného, žalovaný sa nestotožňuje s návrhom žalobcu na predloženie prejudiciálnej otázky a tvrdí naďalej, že:

- a) Smernica o službách sa na daný prípad neaplikuje, a preto nemožno považovať povolenie na využívanie minerálnej vody za vydané, pretože i podľa konštantnej judikatúry SD EÚ, bez ohľadu na jej priemyselný charakter, nemôže byť činnosť, ktorá priamo vedie k výrobe fyzického výrobku považovaná za službu. Keďže i predmetné povolenie na využívanie minerálnej vody sa má vydať na činnosť (využívanie zdroja minerálnej vody), ktorá priamo vedie k výrobe tovarov - fľaškových minerálnych vôd, nemožno podľa názoru žalovaného považovať túto činnosť za službu a bližšie sa žalovaný odvoláva na svoje vyjadrenie zo dňa 21.9.2017 časť A;
- b) zákaz vývozu vody nemožno klasifikovať ako opatrenie s rovnakým účinkom ako kvantitatívne obmedzenie, a preto je novela ústavy v súlade s právom EÚ.

71. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje, že Smernica o minerálnych vodách v skutočnosti zavádza pravidlá na využívanie prameňov minerálnej vody a fľaškovanie prírodnej minerálnej vody v EÚ, ktorých zámerom je dosiahnuť rovnaký cieľ ako spĺňa novela ústavy, opäť s odvolaním sa na vyjadrenie žalovaného zo dňa 21.09.2017, časť 2, § 1 - 9. Tiež tvrdí, že nebalená voda sa nemôže považovať za tovar, pretože nemôže byť predmetom obchodných transakcií, pokiaľ nie je balená v spotrebiteľskom balení (vyjadrenie žalovaného zo dňa 21.09.2017, časť 2, § 10 - 15);

- c) ŠKK konala správne, keď aplikovala novelu Ústavy SR na daný prípad.

72. Pripomína žalovaný, že hlavným zámerom novely ústavy bolo zakázať vývoz vody pochádzajúcej z vodných zdrojov nachádzajúcich sa na území SR, bez ohľadu na to, či ide o spoločný vodný zdroj alebo nie (strana 4 vyjadrenia žalovaného zo dňa 13.07.2017) a nebalenej v spotrebiteľských obaloch bez ohľadu na to, či bola upravená alebo nie (strana 4 vyjadrenia žalovaného zo dňa 13.07.2017);

- d) ŠKK neporušila zásadu legitímnych očakávaní, keď aplikovala novelu ústavy na konanie o vydaní povolenia na využívanie minerálnej vody.

73. Žalobca sa ani nemohol podľa názoru žalovaného spoliehať na vydanie povolenia na využívanie minerálnej vody, nakoľko ŠKK má vždy diskrečnú právomoc, ktorá jej umožňuje nevydať povolenie na využívanie minerálnej vody, ak využívanie zdroja minerálnej vody, nie je vo verejnom záujme.

- e) Minister zdravotníctva posúdil všetky podstatné tvrdenia žalobcu a náležite odôvodnil svoje vyjadrenie.

74. Žalovaný opätovne nesúhlasí s námietkou žaloby, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné. Tvrdenie, že minister sa nezaoberal námietkou žalobcu o podstatnom porušení legitímnych očakávaní, nie je pravdivé, pretože rozhodnutie ministra obsahuje jednoznačné odôvodnenie, že k zásahu do legitímnych očakávaní žalobcu nedošlo (odkaz na stranu 8 rozhodnutia). To isté platí aj vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o nedostatočnom odôvodnení prednosti práva EÚ pred zákonmi SR. Rozhodnutie ministra obsahuje osobitnú časť zdôvodňujúcu, prečo sa Smernica o službách neaplikuje (odkaz na stranu 8 rozhodnutia). Žalobca spochybňoval túto prednosť práva EÚ vo svojom odvolaní presne v súvislosti so Smernicou o službách. Aj pokiaľ ide o posledný argument žalobcu, že novela ústavy sa nemá aplikovať na tento prípad, pretože v tomto prípade nejde o vývoz prírodnej minerálnej vody ako suroviny ale ako tovaru, rozhodnutie ministra jasne uvádza, že čl. 4 ods. 2 ústavy sa aplikuje a teda z rozhodnutia ministra je úplne jasné, aký právny predpis sa aplikuje. Znenie novely ústavy je jednoznačné aj z gramatického hľadiska - vzťahuje sa na akýkoľvek druh vody s výnimkou vody balenej do spotrebiteľského balenia. Aj bez hĺbkovej analýzy ustanovení novely ústavy je zrejmé, že toto tvrdenie žalobcu je irelevantné.

f) Nedodržanie 60-dňovej zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia ŠKK nezakladá nárok na zrušenie rozhodnutia

75. Žalovaný vo vzťahu k uvedenej námietke zhrňujúc uvádza, že Správny poriadok povoľuje správnym orgánom 30/60 dňovú lehotu na vydanie rozhodnutia primerane predĺžiť vo zvlášť zložitých prípadoch, pričom lehoty určené Správnym poriadkom sú inštruktívnymi lehotami bez sankcií voči správne mu orgánu a ich nedodržanie nemá samo o sebe za následok protiprávnosť rozhodnutia správneho orgánu.

76. Navyiac tvrdí žalovaný, že ak by aj ŠKK rozhodla v prospech žalobcu v rámci zákonnej lehoty, právne postavenie žalobcu by sa nezmenilo, najskôr by musel vybudovať potrubia od zdroja, úpravňu vody, získať kolaudačné rozhodnutie na úpravňu vody a následné povolenie na úpravu vody. Výstavba by mohla byť vykonaná a kolaudačné povolenie by bolo vydané až po prijatí novely ústavy a teda kolaudačné rozhodnutie ani povolenie na úpravu vody by už nebolo možné vydať, nakoľko by boli v rozpore s platnými právnymi predpismi.

77. Vzhľadom na všetky doterajšie vyjadrenia ako aj toto záverečné zhrňujúce vyjadrenie žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

78. Na uvedené vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca ďalším svojim stanoviskom, ktoré bolo doručené súdu dňa 06.12.2017. Jedná sa v zásade o zhrňujúce všetky doterajšie vyjadrenia žalobcu a bližšie sa v časti A vo vzťahu k aplikácii Smernice o službách žalobca vyjadruje k stanovisku žalovaného, že žalobca by potreboval dve dodatočné povolenia na prevádzku plničky minerálnej vody, a to kolaudačné rozhodnutie na úpravňu vody a povolenie na úpravu vody k tomuto. Jedná sa všetko o námietku neuplatnenú v zákonnej lehote v žalobe.

79. K časti 2 vyjadrenia žalovaného vo vzťahu k aplikácii Smernice o minerálnych vodách žalobca poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia, ktoré osobitne doplnil tým, že Smernica o minerálnych vodách neobsahuje žiadne ustanovenia, podľa ktorého voda nesmie byť pred fľaškovaním prepravovaná do iného členského štátu. Preto takéto tvrdenie nemôže podporovať ani žalovaný. Za ďalší priamy dôkaz, že súčasné tvrdenie žalovaného o tom, že voda nesmie byť fľaškovaná v inom štáte ako bola vyťažená, má byť list Ministerstva zdravotníctva SR, Inšpektorát kúpeľov a žriediel Z 63868/2010-lkž zo dňa 16.12.2010 označený ako Legnava - uznanie, využívanie a kontrola prírodných minerálnych zdrojov. V časti 3 svojho vyjadrenia žalobca odkazuje na všetky doterajšie vyjadrenia, najmä na vyjadrenie zo dňa 05.10.2017 a opätovne žiadal vo vzťahu k aplikácii čl. 35 a 36 ZFEÚ, aby súd tieto tvrdenia zohľadnil a konfrontoval pri svojom rozhodnutí s príslušnými tvrdeniami žalovaného.

80. K žiadosti o postúpenie predbežnej otázky SD EÚ žalobca zotrváva na svojom názore uvedenom v bode 6.5 vyjadrenia zo dňa 05.10.2017, pričom opravuje zrejmu chybu v písaní, keď namiesto slova možné, uviedol v tomto bode slovo „nemožné“. Záverom žalobca dôrazne zotrval na svojom stanovisku, že tak žalovaný ako i prvostupňový orgán ŠKK porušili zásadu legitímnych očakávaní nevydaním povolenia. Ak žalovaný argumentuje tzv. diskrečnou právomocou (správnou úvahou) správneho orgánu, túto nie je možné vykladať ako nejakú ľubovôľu, pretože správny orgán sa pri vydávaní rozhodnutia

vždy musí riadiť všetkými právnymi predpismi, ktoré sa na vydanie príslušného rozhodnutia vzťahujú. V konečnom dôsledku žalobca poukazuje na skutočnosť, že tak prvostupňový orgán ako aj žalovaný predmetné rozhodnutie nevydali len z jedného jediného dôvodu, ktorým je čl. 4 ods. 2 ústavy a teda neargumentovali žiadnym verejným záujmom, pre ktorý povolenie možné vydať nie je. Diskrečnú právomoc si nemožno zamieňať so svojvôľou správneho orgánu. Záverom sa žalobca vyjadril i k záverečnému tvrdeniu žalovaného o nedodržaní 60-dňovej zákonnej lehoty. Pri vydávaní povolenia nebolo oznámené, že lehota sa predlžuje z 30 na 60 dní, preto mal správny orgán rozhodnúť v zákonnej 30-dňovej lehote a uvádzanie 60-dňovej lehoty v podaní žalovaného je z tohto dôvodu zavádzaním. Žalobca má za to, že je jednoznačne preukázané, že prvostupňový orgán nedodrжал zákonom stanovenú 30-dňovú lehotu, čím došlo k porušeniu jeho povinnosti, a preto žalobca trval na tom, aby súd túto skutočnosť pri rozhodnutí zohľadňoval a v odôvodnení potvrdil bez ohľadu na to, ako rozhodne v merite veci. Inak ale žalobca aj v súlade s uvedenými skutočnosťami žiadal, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

VI.

Právne posúdenie veci

81. Krajský súd v Bratislave, ako správny súd vecne a miestne príslušný na konanie a rozhodnutie vo veci, vec preskúmal postupom podľa § 177 a nasl. (tretia časť SSP: všeobecná správna žaloba) v spojení s § 491 ods. 1 SSP a po preskúmaní potvrdzujúceho rozhodnutia žalovaného č.p.: S02127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015, ktorým bol zamietnutý rozklad a potvrdené prvostupňové rozhodnutie ŠKK č.p.: 00980/2012-72 /2015/ŠKK zo dňa 26.01.2015, ktorým bola žiadosť žalobcu zo dňa 12.01.2012 o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje tak ako bolo v žiadosti špecifikované, zamietnutá vzhľadom na zákaz prepravy vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, a to v kontexte námietok žaloby, ktoré boli obsiahnuté v žalobe v rámci zákonnej lehoty na jej podanie v zmysle § 250b ods. 1 OSP (účinný v čase podania žaloby), a to nesprávne právne posúdenie veci, nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie vo veci, porušenie princípu legitimity a legitímnych očakávaní a princípu právnej istoty. Na základe zistení, ktoré mu vyplynuli z predloženého administratívneho spisu i písomnej dokumentácie predloženej účastníkmi konania v rámci súdneho preskúmvacieho konania a v kontexte v zákonnej lehote podaných námietok dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť.

82. Úlohou súdu pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia/opatrenia orgánu verejnej správy je posudzovať, či orgán vecne príslušný na konanie a rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi a aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je podmienená zákonnosťou jeho postupu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci preskúmvacieho konania správny súd skúma aj procesné pochybenia orgánu verejnej správy namietané v žalobe, a to či uvedené procesné pochybenie je takou vadou konania pred týmto orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

83. Podľa § 11 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona č. 538/2005 Z.z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase január 2015 (ďalej len „zákon č. 538/2005 Z.z.“),

(1) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj podáva fyzická osoba-podnikateľ alebo právnická osoba (ďalej len „žadateľ“).

(2) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj musí obsahovať

a) údaje o žiadateľovi s týmto obsahom:

1. fyzická osoba-podnikateľ uvedie obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo,

2. právnická osoba uvedie názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené,

b) údaj o množstve prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody požadovanom na podnikanie,

c) predmet podnikania alebo činnosti, pri ktorých má byť prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj využívaný,

d) názov prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja a jeho technické označenie,

e) spôsob odberu vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja,

f) dátum začatia využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

g) dátum ukončenia využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja v prípade využívania na dobu určitú,

h) spôsob likvidácie odpadových vôd a nevyužitých vôd podľa osobitných predpisov.

(3) Žiadateľ k žiadosti o vydanie povolenia využívať zdroj doloží:

a) fyzická osoba-podnikateľ výpis zo živnostenského registra alebo úradne osvedčený živnostenský list, alebo inú listinu, ktorá ho oprávňuje na podnikanie; výpis nesmie byť ku dňu podania žiadosti starší ako tri mesiace,

b) právnická osoba výpis z obchodného registra nie starší ako tri mesiace,

c) zahraničná osoba výpis z obchodného registra alebo z inej evidencie, do ktorej je zahraničná osoba zapísaná, nie starší ako tri mesiace,

d) výpis z registra trestov žiadateľa, pri právnických osobách štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu žiadateľa nie starší ako tri mesiace,

e) doklad o využiteľnom množstve prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody z lokálneho zdroja alebo z celej hydrogeologickej štruktúry,

f) zámer využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorý obsahuje

1. označenie nehnuteľnosti, na ktorej sa prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nachádza a ktorá má byť jeho využívaním priamo dotknutá, výpis z katastra nehnuteľností k tejto nehnuteľnosti, kópiu katastrálnej mapy alebo vektorovú katastrálnu mapu vo výmennom formáte so zakreslením miesta prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorý má byť využívaný; doklady nesmú byť staršie ako tri mesiace,

2. polohopisné a výškopisné zameranie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

3. návrh na využitie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja s ohľadom na jeho charakter a využiteľné množstvo vody,

4. podiel využitia na iné ako liečebné účely pri prírodných liečivých zdrojoch,

5. spôsob využitia prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

g) zmluvu o úhrade finančných prostriedkov za prieskum prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorá bola uzavretá s osobou, ktorá na vlastné náklady prieskum vykonala, ak prieskum nevykonala sám žiadateľ.

(4) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj môže obsahovať aj žiadosť o povolenie na úpravu vody.

(5) Žiadateľ pri podaní žiadosti musí preukázať, že je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej sa prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nachádza a ktorá má byť jeho využívaním priamo dotknutá, a že je vlastníkom záchytného zariadenia alebo že má k tejto nehnuteľnosti a záchytnému zariadeniu iné právo, ktoré ho oprávňuje nehnuteľnosť a záchytné zariadenie na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja používať.

(6) Ak prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nebol využívaný najmenej počas troch rokov odo dňa, keď bola voda z neho uznaná za prírodnú liečivú vodu alebo za prírodnú minerálnu vodu, musí žiadateľ predložiť aj záverečnú správu z hydrogeologického prieskumu príslušného územia, správu o technických parametroch záchytného zariadenia a správu o kvalite prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody, ktorá nie je staršia ako tri mesiace.

84. Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 538/2005 Z.z., ak žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj neobsahuje náležitosti uvedené v § 11 alebo je nezrozumiteľná, Štátna kúpeľná komisia vyzve žiadateľa, aby žiadosť doplnil alebo opravil, a určí mu na to primeranú lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako desať pracovných dní. Ak žiadateľ v lehote určenej Štátnou kúpeľnou komisiou žiadosť nedoplní alebo neopraví, Štátna kúpeľná komisia konanie o vydanie povolenia využívať zdroj zastaví.

85. Podľa § 12 ods. 7 písm. a) zákona č. 538/2005 Z.z., Štátna kúpeľná komisia zamietne žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj, ak je vo verejnom záujme prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nevyužívať.

86. Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 538/2005 Z.z., na plnenie svojich úloh na úseku prírodných minerálnych vôd, prírodných liečivých vôd, prírodných liečebných kúpeľov a klimatických podmienok vhodných na liečenie sa na ministerstve zdravotníctva zriaďuje Štátna kúpeľná komisia, ktorá je správnym orgánom a rozhoduje v prvom stupni.

87. Podľa § 42 písm. c) zákona č. 538/2005 Z.z., do pôsobnosti Štátnej kúpeľnej komisie patrí vydávať povolenia využívať prírodné liečivé zdroje a prírodné minerálne zdroje, rozhodovať o ich zmene, zrušení a vyznačení zmeny údajov.

88. Podľa § 3 ods. 1, 2, 3, 4 Správneho poriadku v znení platnom v čase rozhodovania,

(1) Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

(2) Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

(3) Občan Slovenskej republiky, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine, a ktorý má právo používať jazyk národnostnej menšiny podľa osobitného predpisu, má právo v obciach vymedzených osobitným predpisom konať pred správnym orgánom v jazyku národnostnej menšiny. Správne orgány podľa prvej vety sú povinné mu zabezpečiť rovnaké možnosti na uplatnenie jeho práv.

(4) Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

89. Podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku v znení platnom v čase rozhodovania, správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania, alebo ak účastník konania nemá zákonného zástupcu alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo ak tak ustanovuje osobitný zákon.

90. Podľa § 46 Správneho poriadku v znení platnom v čase rozhodovania, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

91. Podľa § 49 ods. 1 a 2 Správneho poriadku v znení platnom v čase rozhodovania,

(1) V jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených účastníkom konania, správny orgán rozhodne bezodkladne.

(2) V ostatných prípadoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.

92. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

93. Podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, preprava vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky cez hranice Slovenskej republiky dopravnými prostriedkami alebo potrubím sa zakazuje; zákaz sa nevzťahuje na vodu na osobnú spotrebu, pitnú vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území Slovenskej republiky a prírodnú minerálnu vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území Slovenskej republiky a na poskytnutie humanitárnej pomoci a pomoci v núdzových stavoch. Podrobnosti o podmienkach prepravy vody na osobnú spotrebu a vody na poskytnutie humanitárnej pomoci a pomoci v núdzových stavoch ustanoví zákon.

94. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

95. Podľa § 62 ods. 1 SSP, žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd.

96. Podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP, správny súd konanie uznesením preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania správny súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

97. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

98. Podľa § 250h ods. 1 OSP v znení platnom v čase podania žaloby, až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b.

99. Podľa § 250b ods. 1 OSP v znení platnom v čase podania žaloby, žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

100. Podľa článku 35 Zmluvy o fungovaní EÚ, množstevné obmedzenia vývozu a všetky opatrenia s rovnakým účinkom sú medzi členskými štátmi zakázané.

101. Podľa článku 36 Zmluvy o fungovaní EÚ, ustanovenia článkov 34 a 35 nevyklúčujú zákazy alebo obmedzenia dovozu, vývozu alebo tranzitu tovaru odôvodnené princípmi verejnej morálky, verejným poriadkom, verejnou bezpečnosťou, ochranou zdravia a života ľudí a zvierat, ochranou rastlín, ochranou národného kultúrneho bohatstva, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu, alebo ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva. Tieto zákazy a obmedzenia však nesmú byť prostriedkami svojoľnej diskriminácie alebo skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi.

102. Predmetom preskúmania správnym súdom v danom prípade bolo právoplatné rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva SR v spojení s prvostupňovým rozhodnutím ŠKK vo veci zamietnutia žiadosti žalobcu zo dňa 12.01.2012 na vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, reg.č. PV-111, LH-2A, reg.č. PV-115, LH-3, reg.č. PV-112, LH-4, reg. č. PV-113 a LH-5, reg.č. PV-116 v obci Legnava, k.ú. S., a to v kontexte námietok žaloby uplatnených žalobcom v zákonnej lehote na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 OSP platného v čase podania žaloby), t.j. do 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia o rozklade č. SO2 127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015. Napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 19.10.2015. Vzhľadom na striktné uplatnenie koncentračnej zásady mohol žalobca žalobné dôvody uplatniť len v tejto dvojmesačnej lehote resp. v rámci uvedenej lehoty dôvody rozšíriť. Preto bolo povinnosťou súdu posudzovať zákonnosť a vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí len v kontexte námietky, či došlo k porušeniu povinnosti vydať prvostupňové rozhodnutie v 30-dňovej zákonnej lehote v zmysle § 49 ods. 2 Správneho poriadku, ak áno, či takéto porušenie povinnosti mohlo privodiť fikciu vydania povolenia podľa čl. 13 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu; či vydaním nesúhlasného rozhodnutia pri nezachovaní 30-dňovej lehoty došlo k porušeniu princípu legality a princípu legitímnych očakávaní; či vo veci konajúce orgány pochybili aj v tom, že vec nesprávne právne posúdili s poukazom na nemožnosť vydania rozhodnutia pre inhibíciu obsiahnutú v čl. 4 ods. 2 Ústavy SR v znení platnom a účinnom od 01.12.2014 a porušili aj zákaz retroaktivity. Napokon posúdiť, či obstoje námietka žaloby, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože nerefletovalo na všetky skutočnosti uvedené v rozklade (ako príklad žalobca uvádza zdôvodnenie vývozu minerálnej vody ako tovaru a nie služby, prednosť uplatnenia práva Európskej únie pred zákonmi SR). Na všetky ďalšie námietky žalobcu postupne uplatňované v replikách žalobcu na vyjadrenie žalovaného k žalobe doručené súdu dňa 26.02.2016, resp. bližšie zdôvodňovanie v žalobe uplatnených námietok o ďalšie argumentácie po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty (§ 250b OSP a § 62 SSP), súd s poukazom na striktnú aplikáciu koncentračnej zásady neprihliadal a ani prihliadať nemohol (pozn. súdu: o ktoré ďalšie dôvody sa jedná, je uvedené v tomto rozhodnutí vyššie).

103. K jednotlivým včas uplatneným námietkam žaloby sa súd vyjadrí postupne.

104. Primárnym v danej veci bolo určenie, či na dané konanie začaté doručením žiadosti žalobcu ŠKK ako vecne príslušnému prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 12.01.2012 sa mal vzťahovať

v čase rozhodovania ŠKK (26.01.2015) článok 4 ods. 2 Ústavy SR, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.12.2014.

105. Súd ustálil a stotožňuje sa s názorom žalovaného, že aplikácia inhibície obsiahnutej v tomto článku ústavy bola vecne správna a pritom nie retroaktívna. ŠKK postupovala správne, ak žiadosť žalobcu posudzovala v ústavnom rozmere a túto pre zákaz obsiahnutý v čl. 4 ods. 2 zamietla.

106. Z dikcie ustanovenia článku 4 ods. 2 ústavy jednoznačne vyplýva, že zákaz sa vzťahuje na vodu odobratú z vodných zdrojov 1) nachádzajúcich sa na území SR, 2) cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím, s výnimkou vody určenej na osobnú spotrebu, pitnú vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území SR, a to bez zreteľa na vlastnícke pomery. Prenesené na daný preskúmaný prípad jedná sa o vodu odobratú v kat. úz. S. (SR) a spôsob prepravy potrubím popod rieku Poprad.

107. Na vec aplikovaný článok 4 ods. 2 Ústavy SR bol do tejto zakomponovaný ústavným zákonom č. 360/2014 Z.z. účinným dňom 01.12.2014 a tento neobsahuje prechodné ustanovenia, ktoré by riešili postup v konaniach začatých pred 01.12.2014. Preto bolo povinnosťou ŠKK postupovať v čase rozhodovania podľa právneho predpisu v uvedenom čase účinného. Potom vecne správne a ústavne konformne interpretovala ŠKK, a nie retroaktívne, ale v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR postupovala komisia, pokiaľ predmetnú žiadosť posudzovala v kontexte požiadaviek obsiahnutých v čl. 4 ods. 2 Ústavy SR.

108. Z dikcie tohto ústavného článku tiež vyplýva, že sa jedná o prepravu vody odobratej z vodných útvarov a nijako nerieši ani ich prípadnú úpravu (ani vlastnícke pomery). Preto tvrdenie žalobcu, že sa už nejedná v danom prípade o vodu ako surovinu, ale vzhľadom na jej úpravu na území SR filtráciou mechanických nečistôt a odbúraním mangánu a železa a takto upravená voda sa prepraví potrubím popod rieku Poprad do plničky v Poľskej republike, a teda sa už jedná o vodu ako tovar v zmysle čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní EÚ, pričom v rámci Európskej únie je zaručený voľný pohyb tovaru, je bez právnej relevancie. Za podstatné a primárne vo veci je už spomínané odobratie vody z vodných útvarov na území SR (tu Legnava) a jej preprava potrubím cez hranice územia do plničky do spotrebiteľského obalu v kat. úz. obce J. v Poľskej republike. Takýto postup prepravy článok 4 ods. 2 Ústavy SR s účinnosťou od 01.12.2014 neumožňuje a zakazuje.

109. Vecná správnosť názoru ŠKK a žalovaného napokon vyplýva i z dôvodovej správy k novele článku 4 Ústavy SR, podľa ktorej „Navrhuje sa, aby bol čl. 4 Ústavy SR v novom ods. 2 stanovený zákaz takého nakladania s vodou, ktoré spočíva v jej preprave cez hranice SR dopravnými prostriedkami (napr. cisternami) a potrubím, ak pôjde o vodu odobratú z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR. Vodnými útvarmi nachádzajúcimi sa na území SR sa rozumejú všetky druhy vôd, a to podzemné vody, prírodné minerálne zdroje, prírodné liečivé zdroje, geotermálne vody a tiež povrchové vody, teda vodné toky, vodné nádrže a vodárenské nádrže, kanále, jazerá a pod. Tým sa dosiahne zákaz vývozu ako suroviny jej prepravou mimo územia SR.“

110. Vo veci neopomenuteľnou je i tá skutočnosť, že decízna právomoc ŠKK tak ako je upravená v zákone č. 538/2005 Z.z., podľa ktorého sa v konaní o vydanie povolenia na využívanie prírodných minerálnych zdrojov postupuje, nezabezpečuje ani právnu nárokovateľnosť na vydanie pozitívneho rozhodnutia i keby žiadosť žiadateľa spĺňala všetky náležitosti obsahu a príloh žiadosti podľa § 11 tohto zákona. Ustanovenie § 12 ods. 7 zákona č. 538/2005 Z.z. dáva ŠKK právomoc žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj, ak je to vo verejnom záujme, i zamietnuť. Preto nemohlo dôjsť ani k právne istému očakávaniu žalobcu, že jeho žiadosti, a to i napriek ním poukázanej „intervencii“ MŽP SR listom z júna 2012, bude vyhovené. A potom nemohlo dôjsť, a to aj napriek „diskréčnej váhavosti“ ŠKK v období od 11.07.2014, kedy žalobcu dokončil žiadosť celkom, do 26.01.2015, kedy prvostupňový orgán rozhodnutie vydal, k narušeniu princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní.

111. K procesným námietkam žaloby včas podanými súd uvádza nasledovné:

112. Predovšetkým žalobca namietal, že prvostupňový orgán verejnej správy - ŠKK - pochybil, keď rozhodnutie nevydal v lehote 30 dní od skompletizovania žiadosti, t.j. od 11.07.2014, ktorá lehota mala uplynúť dňom 10.08.2014. V uvedenom čase nebol platný a ani účinný čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ by

ŠKK ako orgán príslušný na konanie a rozhodnutie v prvom stupni vo veci rozhodla v zákonnej lehote, nemohla by žiadosť žalobcu zamietnuť práve z dôvodu neprípustnosti podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, pretože tento nadobudol účinnosť až dňom 01.12.2014. V spojení s týmto ďalej žalobca tvrdí, že ak ŠKK takto nepostupovala a v lehote 30 dní rozhodnutie nevydala, potom s odvolaním sa na čl. 13 bod 4 Smernice EP a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, má sa za to, že povolenie bolo udelené a žalobcovi vzniklo oprávnenie ťažiť prírodnú minerálnu vodu z vodného útvaru Legnava v zmysle jeho žiadosti.

113. Na tomto mieste súd považuje za potrebné opätovne pripomenúť, že rozhodovanie o žiadosti na vydanie povolenia podlieha režimu zákona č. 538/2005 Z.z. za subsidiárnej pôsobnosti Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb). Táto subsidiarita a pôsobnosť Správneho poriadku sa viaže práve na procesný postup a v rámci neho i na lehoty, v ktorých má orgán verejnej správy vo veci rozhodnúť. Z uvedeného vyplýva povinnosť orgánu verejnej správy v procesnom postupe riadiť sa a zachovávať i zásady správneho konania, najmä zásadu dobrej správy (svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou) a zásadu časovej primeranosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku).

114. V kontexte týchto zásad a vo vzťahu k námietke žalobcu o nezachovaní zákonnej 30-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia podľa § 49 ods. 2 Správneho poriadku, v zásade s nedodržaním lehoty súd musí súhlasiť, ale nie s lehotou 30 dní. Zo zistení súdu vyplynulo a za celkom zákonný môže súd považovať len zvolený postup ŠKK, pokiaľ táto vyhodnotila, a treba podotknúť, že správne, že žiadosť žalobcu o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje v žiadosti identifikované nachádzajúce sa v k.ú. S., doručenu jej 12.01.2012, že táto nebola spôsobilá pre meritórne rozhodnutie pre absenciu náležitostí a príloh podľa § 11 zákona č. 538/2005 Z.z. Správne preto postupovala ŠKK, ak žalobcu na ich doplnenie vyzvala postupom podľa § 12 ods. 3 zákona v určenej lehote (180 dní) pod následkom zastavenia konania, s prerušením konania pôvodne rozhodnutím č. 00980-023/2012/ŠKK zo dňa 08.02.2012 podľa § 29 ods. 2 Správneho poriadku. Žalobca vady žiadosti odstránil celkom dňa 11.07.2014, kedy ŠKK doručil stavebné povolenie na realizáciu stavby prívodného potrubia popod rieku Poprad do Poľskej republiky. Od uvedeného dňa ale ŠKK sa dostatočne ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku neriadila a vo veci rozhodla až dňa 26.01.2015, potom čo zákonom č. 306/2014 Z.z. do Ústavy SR bol doplnený článok 4 o ods. 2, pre rozpor s ktorým potom žiadosť žalobcu o vydanie povolenia zamietla.

115. Nemôže ale súhlasiť súd vo zvyšku námietky o nezachovaní lehoty na vydanie prvostupňového rozhodnutia, a už vôbec nie lehoty 30 dní, s následkami fikcie ako to tvrdí žalobca. Je pravda, že sa účelom realizácie zásady rýchlosti konania Správny poriadok v ust. § 49 určuje záväzné lehoty pre vydanie rozhodnutia, v ktorých je orgán verejnej správy povinný rozhodnutie vydať, a síce, i keď sa jedná o lehoty zákonné, ale ide o poriadkové procesné lehoty, ktorých nedodržanie bez objektívnych príčin sa kvalifikuje ako nečinnosť. Uvedená skutočnosť sama o sebe nemôže založiť a ani nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia vydaného po jej uplynutí.

116. Súd v súvislosti s touto námietkou žaloby poukazuje na dikciu ustanovenia § 49 Správneho poriadku, ktoré upravuje dĺžku lehoty tak, že orgán verejnej správy je povinný rozhodnúť v jednoduchých veciach bezodkladne, teda bez zbytočného odkladu (§ 49 ods. 1) a potom z dĺžky ďalšej lehoty 30 dní logicky vyplýva, že sa tak má stať skôr, ako je táto ďalšia lehota. Do plynutia lehoty sa doba prerušenia počnúc dňom oznámenia rozhodnutia o prerušení konania nezapočítava.

117. Prenesené na prejednávany prípad by sa nemohlo jednať o túto lehotu bezodkladnú, ale na mieste by bola aplikácia ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku. Tento však pripúšťa dve lehoty na vydanie rozhodnutia 30/60 dní s možnosťou ich primeraného predĺženia odvolacím orgánom v odôvodnených prípadoch, pričom zákon „primeranosť“ nijako bližšie nedefinuje. Ukladá ale orgánu verejnej správy ďalšiu povinnosť na predĺženie lehoty sa viažucu, a bolo tomu tak aj v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, upovedomiť o predĺžení lehoty a s uvedením dôvodov účastníka konania. Žiadosť o predĺženie lehoty predkladá orgán verejnej správy prvého stupňa nadriadenému orgánu ešte pred uplynutím 30/60-dňovej lehoty.

118. Vychádzajúc z uvedeného súd nemôže súhlasiť s námietkou, že ŠKK nerozhodla v zákonnej 30-dňovej lehote, pretože ust. § 49 ods. 2 pozná aj lehotu 60 dní, avšak musí súd súhlasiť s námietkou, že túto a ďalšiu povinnosť si konajúci prvostupňový orgán nesplnil, pretože obsahom administratívneho spisu nie je preukázané, že by o predĺžení lehoty na vydanie rozhodnutia žalovaného požiadal, prípadne,

že by o predĺžení zákonnej lehoty žalobcu upovedomil. Ak tak nekonal, obdobie od uplynutia najneskôr lehoty 60 dní od dokompletizovania žiadosti žalobcu, t.j. po 11.07.2014, by bolo možné kvalifikovať ako nečinnosť, ochrany proti ktorej sa žalobca napokon i domáhal žalobou podanou na NS SR dňa 16.10.2014, ktorú neskôr z dôvodu, že ŠKK rozhodnutie po jej podaní vydala, zobral dňa 16.03.2015 späť (uznesenie vo veci sp.zn. 5Nč 3/2014 zo dňa 26.03.2015).

119. Súd nemôže súhlasiť v ďalšom ani s tvrdením žaloby, že nevydaním rozhodnutia v lehote 30 dní (pozn. súdu: zákonom prípustná lehota i 60 dní) alebo predĺženej, má sa z aplikácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu podľa čl. 13 bod 4 považovať, že povolenie vydané bolo. Naopak, súd v ďalšom celkom súhlasí a stotožňuje sa i s argumentáciou žalovaného podrobne uvedenou i v jeho doplňujúcom vyjadrení k žalobe doručenom súdu na pojednávaní dňa 21.09.2017 (bod 1 - 10 stanoviska), na ktoré súd z procesných dôvodov len odkazuje.

120. Ústava SR v znení čl. 4 ods. 2 nie je ani v rozpore s právom Európskej únie, pretože ako správne poukázal žalovaný, Smernica č. 2009/54/ES o využívaní a uvádzaní na trh prírodných minerálnych vôd, prikazuje členským štátom vo vzťahu k minerálnym vodám prijať opatrenia majúce rovnaký účinok ako ústava. Práve prijatím čl. 4 ods. 2 Ústavy SR došlo k naplneniu tohto opatrenia zo strany SR. Z dikcie čl. 4 ods. 2 ústavy jednoznačne vyplýva zákaz vývozu odobratej vody z vodných útvarov na územie SR cez štátnu hranicu SR formou prepravy dopravnými prostriedkami alebo potrubím vo všeobecnosti neriešiac ani vlastnícke práva. Jediným povoleným spôsobom prepravy cez hranicu SR je voda zabalená do spotrebiteľského balenia, čo sa nejedná o prípad žiadosti žalobcu i keď vlastníka, u ktorého sa malo jednať o vývoz vody, práve jedného zo spôsobu prepravy zakázaného - potrubím popod rieku do miesta Muzsyna v Poľskej republike, kde voda by bola už v zriadenej plničke balená do spotrebiteľských obalov a určená spotrebiteľovi. Vzhľadom na povolenie k takémuto využívaniu vody odobratej z vodných útvarov na území SR v ústave zakázanému, a to i po prípadnej úprave vody (filtrácia a odbúranie mangánu a železa), je daná námietka žalobcu bez právnej relevancie.

121. V rámci procesných námietok uplatnil žalobca i námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného. Tvrdí, že žalovaný svoje dôvody potvrdzujúceho rozhodnutia nedostatočne zdôvodnil a s niektorými námietkami rozkladu sa vôbec nevysporiadal. Tak tomu bolo napr. vo vzťahu k námietke prednosti práva EÚ pred zákonmi SR, či námietka, že v danom prípade sa nejedná o vývoz minerálnej vody ako suroviny, ale vývoz tovaru, či porušenie princípu legitímnych očakávaní. S uvedenými námietkami sa súd v zásade môže stotožniť a súhlasiť so žalobou, že uvedenými dvoma námietkami sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí o rozklade súladne s požiadavkami preskúmateľnosti ako tieto vyplývajú z ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, dostatočne nevysporiadal. Úlohou správneho súdu ale nie je zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na len formálne opätovné vydanie rozhodnutia, ktorým bude vada nepreskúmateľnosti odstránená, pokiaľ neprinesie účastníkovi konania vecný úspech v merite veci. V danom prípade by prípadné nové rozhodnutie žalovaného nemohlo privodiť zmenu právneho posúdenia veci, pretože aplikácia ústavného rozmeru v podobe čl. 4 ods. 2 je pre vec nesporne daná a nespochybniteľná (bližšie pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Sž/98-102/2002 zo dňa 17.12.2002).

122. Vzhľadom na uvedené súd žalobu podľa § 190 SSP v spojení s § 491 ods. 1 SSP zamietol.

123. V danom prípade sa žalobca domáhal pre prípad, že sám nedospeje k záveru, že je možné priamo aplikovať čl. 35 ZFEÚ pri rozhodovaní vo veci a rozhodnúť, že pre tento prípad je čl. 4 ods. 2 Ústavy SR neaplikovateľný, aby konajúci súd inicioval začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ s otázkou, či článok 4 ods. 2 Ústavy SR neporušuje primárne právo EÚ (čl. 35 ZFEÚ) a v tejto súvislosti aby zvážil i prerušenie súdneho konania pred vnútroštátnym správnym súdom podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP.

124. Vzhľadom na záver súdu, a to že tento sa plne stotožnil s názorom a argumentáciou ohľadne aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na daný prejednávany prípad a rozhodnutie o žiadosti žalobcu o vydanie povolenia využívať vody z 12.01.2012, tomuto návrhu ako nedôvodnému súd nevyhovел a potom ani konanie podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP neprerušil a uvedené obidva návrhy zamietol postupom podľa § 25 SSP v spojení s ust. § 162 ods. 3 CSP spolu s rozhodnutím vo veci samej.

125. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a v konaní žalobcovi neúspešnému súd náhradu trov konania nepriznal.

126. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia cestou Krajského súdu v Bratislave na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.